CAROLINE FISHER

Călătorie în Africa

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA.

ALCRIS

Capitolul 1

- Ciudat cum te aștepți ca oamenii să arate la fel ca atunci când i-ai văzut ultima dată, spuse Keith când părăsiră aeroportul și se îndreptau spre Durban. Fotografia pe care ai trimis-o în ultima scrisoare a fost un șoc. În mintea mea aveai încă șaisprezece ani și arătai ca o elevă, nu ca o tânără femeie sofisticată!

Karen râse privindu-și fratele cu o afecțiune ce nu se micșorase în anii cât fuseseră despărțiți.

- Nu mă simt sofisticată și sunt sigură că nici nu arăt. Nu e genul meu.

- Nu, poate că nu, spuse el privindu-i trăsăturile fine sub părul castaniu. Ești mai frumoasă decât mă așteptam și sigură pe tine. Îmi pare bine că suntem din nou împreună.

- Și mie. Karen se gândea la ziua în care primise scrisoarea lui Keith, prin care o invita să-l viziteze pe el

și pe soția lui în Natal; emoția faptului că voia s-o vadă la fel de mult ca ea. În cei patru ani de când plecase din Anglia nu prea își scriseseră; abia după cea de-a douăzeci și una ei aniversare începuseră să corespondeze din nou.

Și Keith o surprinsese. Nu că ar fi uitat cum arată. Avea o maturitate care o bucură. Fusese mereu agitat, dar părea că se liniștise. Slujba lui ca administrator al plantației Ryall o avea deja de optsprezece luni și părea că o va păstra mereu.

Karen avea șase ani, iar fratele ei treisprezece când părinții lor muriseră într-un accident de mașină, și abia și-i mai amintea. Ea și Keith fuseseră crescuți de o mătușă și un unchi care făcuseră ce putuseră ca să umple golul din viața lor, dar Keith fusese prea neascultător, ca să accepte un înlocuitor pentru tatăl pe care îl idolatrizase. La optsprezece ani plecase de acasă ca să stea într-un apartament cu alți tineri, schimbând slujbele în următorii doi ani ca și cum nu era capabil să-și găsească locul în lume, până când dorul de ducă l-a dus în străinătate.

Lucra pentru o firmă de exportatori de zahăr în Indiile de Vest când a întâlnit-o pe Denise, cu care s-a căsătorit. La scurt timp, cei doi au venit într-o scurtă vizită în Anglia înainte să plece în Africa de Sud, și de atunci Karen nu-i mai văzuse.

- Denise ar fi venit cu mine să te luăm, dar a considerat că ar trebui să fim singuri să vorbim mai întâi. Abia așteptă să te vadă.

Karen se întrebă dacă era adevărat. Denise nu prea se interesase de ea când fuseseră în Anglia și nici după aceea. Pe de altă parte, nu prea era de așteptat ca o femeie experimentată de douăzeci și trei de ani să-și găsească multe în comun cu o puștoaică de șaptesprezece ani care nu plecase niciodată din Insulele Britanice. Diferența de vârstă era aceeași, dar prăpastia se micșorase.

- Vorbește-mi despre Brecknosridge, îl rugă ea. Tot ce mi-ai spus în scrisoare era că se află cam la optzeci de kilometri de coastă.

- Așa e. Cotim la Shakeskraal. Dacă mă grăbesc ajungem pe lumină. Ce să-ți spun? E una din puținele plantații de zahăr particulare rămase prin părțile astea și Brad vrea s-o păstreze. Avem o căsuță aproape de clădirea principală, dar putem folosi oricând piscina. Majoritatea timpului el e plecat ca să supravegheze afacerile familiei, dar acum e acasă, deși nu se știe pentru cât timp.

- Soția lui călătorește cu el?

- Nu e căsătorit. Nu s-a găsit femeia care să pună mâna pe Brad Ryall, deși multe au încercat.

- Nu prea-i pasă de femei?

Keith râse.

- Ba-i plac. Dar nu vrea să lase pe vreuna să-l domolească. E singur de destul timp ca să nu aibă nevoie de o nevastă ca să-i țină gospodăria în ordine.

- Pare încântător!

- Poate fi și așa. E unul dintre acei bărbați care se înțelege cu toată lumea. E de invidiat.

Ea râse.

- Se pare că-l admiri.

- Cred că da. E un șef bun. Să primești ordine de la un bărbat doar cu șase ani mai în vârstă poate fi umilitor în unele circumstanțe, dar nu cu el. Majoritatea timpului am mână liberă.

Dacă făcea lucrurile cum trebuie, presupuse Karen. Avea un presentiment că nu-i va plăcea acest Brad Ryall, în ciuda descrierii entuziaste a lui Keith. Analizând faptele el părea prea arogant și sigur de el. Totuși, nu era puțin probabil să aibă de-a face cu el.

- Dar tu? S-au supărat că vii?

- Atât mătușa Carol, cât și unchiul Tom vă transmit dragostea lor. Nu, bineînțeles că n-au obiectat. De ce ar fi făcut-o?

- Deoarece s-ar putea să vrei să rămâi, o dată ce vei vedea cum e. Viața aici e diferită de cea cu care ești obișnuită, Karen. Aici ai spațiu. N-aș schimba-o pentru nimic în lume.

Zâmbind, ea spuse:

- Sunt sigură că e o țară deosebită și vreau să văd o parte din ea, dar asta e doar o vacanță, Keith, în timp ce sunt între slujbe. E bine că-i așa, căci altfel n-aș fi putut să vin. Nici o firmă nu mi-ar fi dat concediu șase săptămâni.

- Nu, cred că nu. Acesta e West Street, principala zonă comercială a Durban-ului. Te voi duce de-a lungul străzii Parade în loc să o iau prin Fortul Vechi. Nu va lua mult timp, și s-ar putea să treacă săptămâni până să venim iar în oraș. Te deranjează să fii izolată acolo? Nu ne putem lăuda cu distracțiile, deși avem viață socială.

- Nici Northampton nu e centrul lumii bune. Sunt obișnuită cu o viață liniștită.

- N-ai iubit?

- Nu. Era adevărat. Colin fusese o companie plăcută și îi plăcuse de el, dar nu suferise mult când el își anunțase logodna cu altă fată acum două luni. Totuși era recunoscătoare că avea o scuză bună să nu se ducă la nuntă luna viitoare. Fosta prietenă a mirelui era mereu subiect de bârfă răutăcioasă.

Mergeau acum pe malul mării și drumul era mărginit de hoteluri moderne pe o parte și valurile Oceanului Indian de cealaltă. Karen privi captivată conducătorul zulus al unei ricșe, cu coiful splendid cu coarne și hamurile cu mărgele, alergând ușor cu cei doi pasageri vorbind în spate. Aceasta era Africa, întunecatul continent, aproape de timpurile când zulușii erau o rasă de războinici trăind cum trăiseră strămoșii lor secole de-a rândul. Zburând deasupra ei, Karen se simțise mică; un punct în toată acea imensitate. Presupunea că o parte din reacției venea de la faptul că trăise toată viața pe o insulă mică.

Dură cinci sau șase minute drumul de-a lungul esplanadei, pe lângă grădini și pajiști cu flori. Ajunși pe șoseaua națională ce mergea spre nord pe coastă, Keith o îndemnă să privească înapoi, spre Durban. Lângă albastrul mării și auriul nisipului, structurile îngrămădite ale clădirilor orașului arătau ca o vastă sculptură modernă, luminată de soarele care cobora spre asfințit.

- E frumos, spuse ea. Dar nu e Africa pe care am venit să o văd. Sunt orașe lângă Breckonsridge?

- Colesburg e la zece mile la vest de noi. Are un spital, o școală, și o piață sâmbăta. Mai e și clubul, bineînțeles. Mereu se întâmplă ceva în weekenduri. Joci tenis?

- Puțin.

- Breckonsridge are un teren. Brad joacă asemenea unui profesionist. Puțini dintre noi îi facem față.

Brad Ryall începuse s-o irite chiar înainte de a-l cunoaște. Karen speră că va mai trece ceva timp până atunci.

- Eu sunt amatoare.

- Nu vei duce lipsă de parteneri, oricum ai juca. Femeile singure sunt destul de rare ca să devii o stea în cercul nostru. Cine știe, poate îți găsești și un soț aici și n-o să mai vrei să te întorci. La urma urmei, nu vrei să fii secretară toată viața.

- Avem bărbați în Anglia. Oricum, nu vreau să mă mărit acum. Îmi place să-mi câștig singură existența și îmi fac bine treaba.

- Acum n-ai serviciu.

- Cred că-mi voi găsi ușor altul. Eram gata de o schimbare și scrisoarea ta a picat la țanc. Nu am cheltuit mult în ultimii trei ani, așa că pot să mă răsfăț fără să mă simt vinovată, dar le datorez mult mătușii Carol și unchiului Tom pentru ce au făcut pentru mine. Mi-au fost ca niște părinți adevărați.

- Nu mă îndoiesc. Dar, ca frate mai mare nu am nici un drept la loialitatea ta?

Karen își mușcă buza, neștiind cum să răspundă la această întrebare. Keith era ruda ei cea mai apropiată,

dar sângele nu era în mod necesar cel mai important lucru într-o relație. Ea nu înțelese dorința lui bruscă de a o convinge să rămână în Africa de Sud. El avea o soție, de ce mai avea nevoie și de sora lui, acum, după atâția ani?

- Avem multe de recuperat, spuse ea. Am crezut că vei vrea să aștepți să vezi cum ne descurcăm mai întâi, Keith.

- Ai dreptate, bineînțeles. Când te-am văzut din nou m-am gândit. Mi-a trecut prin cap cât de mult am pierdut. Nu m-am gândit la sentimentele tale. Ochii albaștri, ca ai ei, o priviră. În regulă, să lăsăm lucrurile așa cum sunt, deocamdată. Ești aici doar în vacanță. Trebuie să fii obosită după șaptesprezece ore de zbor. De ce nu tragi un pui de somn? Te voi trezi înainte să ajungem la moșie.

Karen era obosită, își dădea seama, dar se îndoia că va putea dormi. Totuși se lăsă în scaunul de piele și închise ochii, să-i odihnească. Mașina puternică înghițea drumul, legănând-o. Probabil că fusese scumpă. Se întreba dacă îi aparținea lui Keith sau era mașina de serviciu. Oricum, faptul că o folosea indica un nivel de trai ridicat. Se descurcase cu slujba asta. Karen era bucuroasă pentru el și Denise. Putea spera ca norocul familiei Grainger va continua.

Probabil că adormise, căci atunci când deschise ochii treceau printre lanuri de trestie de zahăr mai înalte decât mașina, care se legănau în briza serii. Când se gândise la asta, își imaginase trestia de zahăr plantată doar pe teren neted, dar aici era peste tot, umplând gropile și crestele cu aceeași culoare galben-verzuie cât vedea cu ochii. Se întuneca, iar munții din depărtare erau purpurii. Avu iar un sentiment de vastitate. O făcea să se simtă ciudat de singură, în ciuda prezenței lui Keith lângă ea.

- Mai avem câteva minute. Te duc prin spate ca să ocolim casa. Nu te superi că sosești pe intrarea lucrătorilor?

Karen zâmbi.

- Nu mă interesează cum ajung, numai să stau undeva pe loc. Mi se pare că a trecut o săptămână, nu treizeci de ore de când am plecat de acasă. Pot să fac o baie înainte de cină?

- Sigur. Avem tot confortul modern. Suntem branșați la sistemul de apă din Colesburg, și de câțiva ani avem și electricitate. Înainte de asta Breckonsridge avea propria centrală electrică. Îl voi pune pe Aaron să-ți pregătească baia.

- Aaron?

- Servitorul nostru. Nevasta lui gătește. Nu prea îi mai lasă treabă Denisei.

- Nu se plictisește?

- Nu cred. El părea surprins. E normal să ai pe cineva care să-ți facă toată treaba. Brad are vreo cincișase servitori.

Karen credea. Fără îndoială, bărbatul acela nu-și mișca un mușchi decât în interesul său. Cu Keith administrându-i Breckonsridge își putea permite să se relaxeze.

Ieșiră de pe drum lângă un pâlc de copaci de mango și se opriră în fața unei căsuțe. Era amplasată într-o mică grădină și avea acoperiș de țiglă. Karen nu observă mai mult în întuneric.

Un negru, de vârstă medie și slab, coborî treptele verandei în timp ce ei se apropiară de intrarea din față. El primi salutul lui Karen cu o curtoazie gravă, mergând la mașină să-i aducă valizele din portbagaj. Denise îi întâmpină pe verandă, foarte puțin schimbată de cum și-o amintea Karen; înaltă, cu părul blond dat pe spate. Zâmbetul de pe buze nu-i atingea ochii căprui, iar vocea, deși plăcută, era lipsită de căldură.

- Îmi pare bine să te văd. Ai călătorit bine?

Karen răspunse cu politețe și merse cu ea în sufrageria confortabilă. Erau scaune și o canapea cu multe perne colorate pe ele, perdele și pereți albaștri; covorul era gri. În spate erau o masă de lemn și scaune, pregătite pentru cină, cu flori pe masă.

- Ce frumos! Le-ai aranjat singură, Denise?

Denise dădu din umeri.

- De obicei, nu mă deranjez, dar era o ocazie specială. Apoi adăugă: Keith a trecut Brad pe aici. L-am invitat la cină, ca s-o cunoască pe Karen.

Karen ar fi preferat să ia prima masă în casa fratelui ei doar cu ei doi, dar nu era treaba ei să protesteze împotriva aranjamentului. Ultima propoziție îi confirma impresia ei despre Ryall: neavând ceva mai bun de făcut, își va petrece seara studiind-o pe sora mai mică a administratorului său. Trebuia să-l cunoască, dar ar fi preferat să se întâmple după o zi-două.

Keith își certă soția.

- Credeam că Brad e ultimul care dorește să ia parte la o reuniune de familie.

- Ei bine, a spus că vine. Denise se întoarse spre Karen. Să-ți arăt unde vei dormi. Aaron probabil că ți-a adus valizele prin ușa din spate.

Karen merse cu ea de-a lungul unui coridor cu uși pe ambele părți și ajunse într-un dormitor lambrisat. Erau obloane la ferestre și perdele de creton. Pătura de pe pat era verde oliv, reluând modelul de pe covor. Valizele o așteptau la capul patului.

Denise o aștepta în prag în timp ce-și scoase cheile din poșetă și descuie valizele.

- Te las, atunci. Luăm masa la șapte și jumătate. Nu trebuie să te aranjezi. Brad nu se așteptă la un eveniment monden. Baia e cu două uși mai încolo, pe aceeași parte.

- În regulă.

- Ne vedem mai târziu.

Rămasă singură, Karen deschise prima valiză și scoase câteva haine. Pregătite pentru a le îmbrăca după baie, nu aveau nici o cută.

Nu era timp să-și aranjeze lucrurile. Se mulțumi să scoată doar lucrurile de care avea imediată nevoie.

Baia era cu faianță verde și albă și părea proaspăt zugrăvită. Cu clima de aici întreținerea casei era probabil o treabă permanentă. Chiar și acum, când aici era primăvară, temperatura era la fel cum era vara în Anglia, deși se răcise spre amurg.

Karen se întrebă dacă i-ar place vara aici. Keith spusese în scrisori că era fierbinte și umedă. Denise nu era la fel de entuziasmată ca soțul ei de a o avea ca oaspete, și nu credea că ar fi dorit să stea aici permanent. Karen n-o putea acuza și totuși și-ar fi dorit să fie posibil. După ce-l regăsise pe Keith, va veni timpul să se întoarcă acasă. Dar mai erau șase săptămâni.

Când se întoarse în cameră se îmbrăcă, se machie și se rugă. Keith spusese că era frumoasă, ceea ce ea nu se considera. Colin, cu ochii lui de artist, îi admirase

structura oaselor și o desenase de mai multe ori, dar când trebuise să-și aleagă viitoarea soție, alesese o blondă cu ochi albaștri, o fată ca o păpușă care era exact antiteza a ceea ce afirmase că admiră la o femeie. Asta arăta că dragostea nu ține seama de idealuri.

Karen își perie părul și se încălță cu niște sandale, se parfumă și fu gata.

Găsi sufrageria goală. Mai multe lămpi erau aprinse, dând o atmosferă caldă. Aaron intră cu o tavă cu băuturi și o puse pe o măsuță. Zâmbind, Karen refuză băutura oferită, preferând să-i aștepte pe ceilalți.

Era un teanc de reviste lângă canapea. Alese una și o răsfoia când sosi o mașină afară. Se auzi o ușă și pași pe verandă. Karen se crispă instinctiv când un bărbat într-un costum tropical deschis la culoare apăru în prag, privind-o.

- Bună, spuse el. Am venit cam devreme.

Karen închise revista și se refugie în politețe.

- Sunt sigură că ceilalți vor veni curând, domnule Ryall. Sunt sora lui Keith.

- M-am gândit eu. Părea amuzat. Îmi pare bine să te cunosc, domnișoară Grainger. Se așează pe un scaun în fața ei, stând picior peste picior. Keith a ajuns la aeroport la timp? Am avut o problemă înainte să plece. Mi-era teamă că va întârzia.

- Mă aștepta când am ajuns. Karen se întrebă ce problemă putuseră avea, dar nu întrebă. Spera să apară Keith sau Denise. Ce să discute cu un străin?

Noroc că se întoarse Aaron.

- Dorești ceva de băut? întrebă ea.

- Mulțumesc. Îi spuse negrului: Ceea ce iau de obicei. Ochii cenușii o priviră din nou. Nu servești și tu?

- Un gin tonic, te rog, îi spuse lui Aaron. Cu gheață, dacă se poate.

- Avem întotdeauna. Brad Ryall scoase o tabacheră, și îi oferi o țigară. Fumezi?

Karen nu prea fuma, dar voia să-i evite zâmbetul. Luă o țigară și o duse la buze, în timp ce el aprinse bricheta. Mâna lui era lungă și puternică, și se mișca hotărât. Hotărât părea în întregime, deși era relaxat. Era conștientă de masculinitatea corpului lui înalt și musculos. Karen se relaxă abia când el se așeză.

Brad zâmbea enigmatic în timp ce-și aprindea propria țigară.

- Ce părere ai despre lumea noastră până acum? întrebă el neglijent, punându-și bricheta și tabachera în buzunar.

- Îți voi răspunde când îmi voi forma o impresie.

- Atunci trebuie să te ajutăm să-ți formezi o idee de ansamblu. Îți place să te plimbi?

- Cu mașina sau călare?

- Și una și alta. E o mașină „Marina“ în garaj pe care o poți folosi dacă vrei să conduci. Și mai am și o iapă maronie, numai bună pentru tine.

- Ești generos.

- Nu te așteptai?

- De ce să mă aștept la ceva de la o persoană necunoscută.

- De ce m-ai privit așa? Sau ai ceva împotriva bărbaților?

- E ridicol!

- În regulă. S-au întâmplat lucruri ciudate. Ai fost îndrăgostită vreodată?

- Nu-mi amintesc. Dar de asemenea?

Brad nu se aștepta să-l întrebe. Își ridică umerii.

- De multe ori.

- Dar niciodată profund.

- Ce te face să crezi asta?

- Nu ești căsătorit.

- Consideri căsătoria urmarea firească a unei povești de dragoste?

- O consider urmarea firească a schimbului de sentimente dintre doi oameni, dar fără îndoială ideea mea despre dragoste diferă de a dumitale.

- Fără îndoială. Ești o romantică, domnișoară Grainger.

- E mai bine decât să fii cinic. Majoritatea oamenilor au nevoie de romantism, dar cineva ca dumneata...

- Da? Cineva ca mine are nevoie... de ce?

Ea își mușcă buza, conștientă că spusese mai mult decât intenționase. Cum de discutau un astfel de subiect? El era în casă doar de zece minute.

- Cred că probabil nu-ți lași inima să te conducă, spuse ea rar.

- Doar probabil? Mă dezamăgești. Începusem să cred că am descoperit în sfârșit o femeie capabilă să-și mențină decizia, corectă sau nu.

- Aș spune că recunoașterea propriei imperfecțiuni e cea mai mare calitate.

- Doar pentru cei care nu cred în ei înșiși. Prima impresie e de bază, presupunând că percepția cuiva nu s-a tocit, nefiind folosită.

Karen ar fi dat multe în clipa aceea pentru curajul de a întreba care e prima lui impresie despre ea, dar își imagina cum ar fi reacționat el la atâta interes. Nu era sigură dacă trebuia să-i pese de ce gândea despre ea. Dacă ar fi avut intenția să lase o bună impresie, nu s-ar fi angajat în această discuție cu șeful fratelui său.

Și trebuia să-și amintească asta. Ea era un oaspete aici la Breckonsridge și nu era treaba ei să critice patronul. Se simți ușurată când intră Denise.

Brad se ridică suplu să o salute, admirând deschis combinația rochiei albastre și a părului blond. Zâmbetul Denisei fu spontan, vocea ei încălzindu-se.

- Îmi pare rău că nu am fost aici când ai venit, Brad. N-am auzit mașina.

- Greșeala mea. Am venit mai devreme. Cumnata ta a avut grijă de mine.

- O? Atunci nu trebuie să vă mai prezint. Vine și Keith imediat. Nu-și găsește butonii.

- Are doar o pereche?

- Nu, dar firește că îi vrea pe cei pe care nu-i găsește. Brad sper că te-ai purtat frumos cu cumnata mea, Karen. E nouă pe aici.

- Mă port frumos cu tinerele drăguțe. Nu-i așa că nu te plângi, domnișoară Grainger, sau să-ți spun Karen?

- Da. Și sunt sigură că nici dumneata nu ai de ce să te plângi, domnule Ryall.

- Brad. Nu suntem prea formali pe aici, cum vei afla în curând. Trebuie să cunoști oameni. Voi aranja o petrecere sâmbăta asta și-i voi invita pe toți.

- Mulțumesc, dar nu e necesar să te deranjezi.

- Nu fi ingrată, dragă, interveni Denise împăciuitor. Petrecerile de la Breckonsridge sunt vestite, și e bine că Brad vrea să dea una în cinstea ta. Dacă te pot ajuta cu ceva, Brad... Știi că sunt mereu aici.

- Poți organiza totul dacă vrei. Lucrurile merg bine când le supraveghezi tu, Denise. E o calitate de admirat la o femeie, mai ales la o soție.

- Sigur că e, încuviință Keith din prag. Toate au mers bine azi, Brad?

- Am terminat de tăiat parceaua din sud. Dacă o ținem tot așa vom fi înaintea programului. Fiindcă veni vorba, le-am dat banii celor doi bărbați pe care i-ai găsit bătându-se în dimineața asta. Se pare că se dușmăneau de la început. N-au decât să se bată în altă parte.

Keith își pregătea o băutură, imperturbabil.

- E greu să găsești înlocuitori. Cred că un avertisment ar fi fost suficient.

- Prea riscant. De data asta au fost doar pumni, data viitoare se vor bate cu cuțitele. Dacă nu găsești înlocuitori, ne vom descurca noi.

Dar Keith ar fi fost răspunzător dacă trestia de zahăr nu era tăiată la timp, presupuse Karen. Până acum nu prea-i văzuse farmecul de care vorbise Keith, în afară de complimentul pe care i-l făcuse Denisei. În ochii, ei Brad era arogant, zeflemitor și despotic, calități pe care cu greu le-ai fi putut admira. Totuși, nici o femeie cu reflexe normale nu ar fi rămas neimpresionată de el, iar reflexele lui Karen erau foarte normale.

Avea o premoniție vagă că ar fi fost mai bine dacă nu erau.

Capitolul 2

Trecură câteva zile până când Karen se obișnui cu plantația Ryall, pentru a descoperi întinderea granițelor nemarcate cu garduri. Întreaga proprietate, află ea, se întindea pe vreo patru mii de acri de pământ productiv, cu porumb și fructe adăugându-se recoltei principale de trestie de zahăr.

Keith o duse pe potecile care străbăteau câmpurile, arătându-i cum se strânge trestia de zahăr și se încarcă în camioanele care o duceau pe coastră ca să fie prelucrată. Mâinile munceau ritmic în căldură. Focul mai pâlpâia pe suprafețele curățate unde „resturile“ fuseseră arse ca să fie gata de arat și însămânțat; în alte părți fusese lăsată o porțiune de tulpină din care avea să crească o nouă recoltă.

În total puteau scoate trei recolte și apoi trebuia să planteze din nou, fiecărei recolte fiindu-i necesare

douăzeci de luni să ajungă la maturitate. Era un proces continuu, dar nu simplu, căci paraziții puteau compromite recolta.

Căsuța administratorului era la jumătate de milă de casa principală și erau legate de un șir de bananieri și piersici, care făceau parte din livadă. Karen o văzu din mașina proprietății pe care Keith o folosea la lucru în a doua dimineață la Breckonsridge. De Brad Ryall nu mai auzise nimic din prima seară, deși știa că Denise fusese acasă la el în legătură cu aranjamentele pentru petrecerea pe care o promisese. Karen ar fi vrut să refuze, deși era o intenție bună. Îi crea obligații față de bărbatul acesta, și nu voia asta.

Relația cu cumnata sa nici nu s-a îmbunătățit, nici nu s-a deteriorat. Trăiau în aceeași casă, mâncau împreună, stăteau împreună când Keith era plecat, și totuși nu se apropiaseră. Nu că Denise n-ar fi plăcut-o. Mai degrabă n-o interesa. O tolera în casa ei, dar asta era tot.

De câteva ori Karen se întrebă cum se putuse Keith îndrăgosti de cineva care nu-și arăta dragostea. Denise era frumoasă, dar intangibilă. Singura dată când o văzuse entuziasmată fusese când Brad Ryall venise la cină.

Avea un junghi în inimă când se gândea, dar refuză să speculeze. Dacă Brad atrăgea interesul Denisei era

pentru că el însuși era intangibil, deși în alt fel. Dacă ar fi fost liberi, s-ar fi potrivit. Denise era genul de soție de care un bărbat ca Brad ar fi avut nevoie: cineva capabil să-și îndeplinească rolul cu eficiență, fără să-i ceară să-și manifeste emoțiile.

Vineri fu cenușie, înnorată și rece. Pe la vremea ceaiului începu să bată vântul, devenind aproape furtună într-o oră și amenințând să smulgă pomii din livadă. Era dificil de crezut că doar ieri fusese senin și soare, dar asigurată de fratele ei că în această perioasă a anului vremea se schimba mult, Karen așteptă să vadă ce aducea dimineața următoare. Un lucru era sigur, dacă o ținea tot așa, petrecerea plănuită nu va mai avea loc. Nu știa dacă să se bucure sau să se întristeze la această perspectivă.

Keith avusese dreptate, ziua începu frumoasă și senină, cu promisiunea căldurii mai târziu. Denise dispăru după micul dejun, lăsând-o pe Karen să facă ce voia până la întoarcerea lui Keith la unsprezece. Ea nu se supără. Era plăcut să stai pe verandă cu o carte și o băutură rece într-o atmosferă care vibra de parfum și sunet, fără să cauți metode de comunicare cu o femeie rece. Totuși, ea și Denise ar putea găsi un punct comun de interes. Dacă nu, următoarele săptămâni aveau să fie tensionate.

Keith arăta obosit când veni, și Aaron îi aduse ceva de băut.

- Necazurile nu se mai opresc. Un bărbat s-a tăiat cu maceta și aproape că și-a retezat piciorul acum câteva ore.

- O să se facă bine? întrebă Karen.

- Așa cred. S-a tăiat rău, dar i-au oprit hemoragia și l-am trimis la spital. Mai bine m-aș schimba pentru petrecerea de la conac. M-am întâlnit cu Brad acum jumătate de oră, deci nu voi fi nevoit s-o fac pe gazda.

- A fost plecat?

- Da, nu știai? A trebuit să zboare la Johannesburg marți. Credeam că Denise ți-a spus.

- Poate că mi-a spus și n-am fost atentă. Denise probabil că nu crezuse că era necesar să-i spună noutățile, adăugă ea în sinea ei.

Marți. Asta însemna că Brad plecase a doua zi după sosirea ei. Prin urmare, poate că nu-și uitase oferta de a-i împrumuta iapa maro. Karen nu putea nega că veștile îi mai ridicaseră moralul. Dar nu avea nevoie de generozitatea lui Brad Ryall.

Fratele ei nu era atât de fericit cum crezuse în prima zi. Se stabilise aici, dar nu-și găsise pacea. Era oare vina Denisei? Karen nu putea spune. Relația dintre ei părea atât de ternă... Poate că toate căsătoriile se deteriorau. Doi oameni se puteau plictisi unul de altul, deși nu-și putea imagina că ar putea simți așa ceva față de un bărbat pe care l-ar fi iubit îndeajuns ca să vrea să se mărite cu el.

- Regreți că ai plecat în Indiile Occidentale? întrebă ea.

- Ce? ...a, scuză-mă. Eram dus pe gânduri. Nu, nu regret. Aici am găsit ce căutam. Doar dacă aș avea proprietatea mea aș duce-o mai bine.

- Și Denise simte la fel?

- N-ar trăi în altă parte. Jamaica nu a însemnat nimic pentru ea. Avea nevoie de schimbarea decorului.

- N-aș zice că e atât de diferit.

- Este.

- Te-ai gândit să ai familie, Keith? Acesta ar putea fi un paradis pentru copii.

- Nu e de-ajuns să te gândești la asta. Oricum, copiii reprezintă o răspundere.

- Dar îți dau și satisfacții.

- Nu vorbim despre aceleași lucruri. Vrei să te îmbraci? Trebuie să fim acolo la douăsprezece și jumătate.

Poate că Denise nu putea avea copii. Asta ar explica parțial reacțiile lui Keith la remarcile ei.

Se afla în camera ei când îi trecu prin minte ideea că poate fratele ei nu putea avea copii. O astfel de situație ar afecta mult un bărbat, mai ales dacă soția nu l-ar fi înțeles. Karen spera că greșea, dar avea

convingerea tristă acesta era adevărul. Și dacă Denise nu-și putea susține soțul, ce șansă avea căsnicia lor să dureze?

Deși conacul era aproape, le luă cinci minute să ajungă cu mașina acolo. Trecând prin poarta mare, intrară într-o curte cu pietriș și Karen văzu că nu sosiseră primii, alte trei mașini fiind parcate în curte. Din spatele conacului se auzeau voci: râsete.

Keith nu o luă spre ușile duble deschise, ci spre o poartă de fier forjat. Ajunseră pe o pajiște ușor în pantă, care ducea la o piscină umbrită de copaci. Câțiva oameni plonjau în apa albastră, inclusiv câțiva copii.

Spatele conacului era o terasă acoperită, cu stâlpi de piatră. Scaune și șezlonguri erau împrăștiate acolo, iar uși cu ferestre dădeau într-o sufragerie frumoasă. Atenția ei fu atrasă de bărbatul care venea să-i salute, pulsul crescându-i văzând corpul bronzat cu umeri musculoși și picioare drepte.

Părul închis la culoare al lui Brad era ud. Karen îl simți observându-i rochia de plajă simplă, galbenă și regreta că nu luase ceva mai elegant, dar zâmbetul lui o liniști.

- Pari să te fi obișnuit cu climatul. Sper că ți-ai adus un costum de baie. E prea cald să stai îmbrăcată.

- Îl am pe mine. Ne aruncăm lucrurile pe un scaun?

- Numai dacă nu vrei să stai pe ele. E un vestiar la capătul terasei, cu multe umerașe. Treci pe acolo. Se va face aglomerație în curând. Mă duc să o iau pe Denise din bucătărie. A făcut treabă bună, dar nu vreau să-i mai ocup timpul.

- Sunt sigură că i-a plăcut să facă asta, răspunse Karen. Keith mi-a arătat proprietatea miercuri.

- Și care e impresia despre viața pe o plantație de trestie de zahăr?

- Fascinantă. Ochii ei albaștri străluciră sfidător. Ca și cum aș fi mers înapoi în timp. Îmi imaginez că nu s-au schimbat prea multe în ultima sută de ani.

- În legătură cu tăierea trestiei, nu. Terenul de aici nu permite mecanizarea. Keith nu ți-a spus multe. Trebuie să te educăm.

Era prea târziu să-și ceară scuze pentru aluzie. Totuși, Karen încercă.

- N-am vrut să spun chiar asta.

- Ba cred că da. Îmi pare rău că n-am fost disponibil să-ți arăt eu însumi plantația. Dar de mâine voi recupera. Te-ai împrietenit cu Rennie?

- Rennie?

- Iapa pe care am spus că poți s-o folosești. I-am cerut Denisei să te aducă.

- Am preferat să aștept până te întorci, răspunse ea evitându-i privirea. Nu sunt o călăreață foarte bună... cel puțin, nu prea am experiență.

- Atunci e timpul să faci puțină practică. Te aștept la zece. Vino cu mașina, ca să te deplasezi mai ușor. Știi să conduci.

- Da. Voia să refuze, dar nu-și găsea cuvintele. Mulțumesc.

- E în regulă. Du-te și înoată, cât mai e loc în piscină.

Karen plecă înainte să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu. Era greu să-l tratezi pe Brad Ryall de la egal la egal. Avea un fel de a te pune în inferioritate. Totuși, te stimula. Nu se simțise atât de vie ca acum simțind ochii cenușii urmărind-o în timp ce mergea spre terasă.

Invitații sosiră în grupuri în următoarea jumătate de oră, majoritatea îmbrăcați comod în șorturi. Unii aduseseră copiii cu ei, care se grăbiră spre piscină. Se auzeau râsete, acoperind muzica ce se auzea din sufragerie.

Karen plonjă de vreo două ori înainte să mănânce, lăsându-și părul să se usuce la soare în timp ce se alătura celor de la masă. Brad o prezentă la vreo două cupluri, apoi o lăsă să se descurce. Cu oameni ca aceștia nu era greu. Toți se cunoșteau, și o acceptară cu căldură în mijlocul lor.

- Suntem prima generație de sud-africani, îi spuse mama celor doi copii care fuseseră aici la venirea ei. Părinții mei și soțul sunt originali din Scoția. Vei afla că mulți oameni de aici au rădăcini în Anglia, deși avem printre noi mulți germani, francezi și olandezi.

Acești oameni aveau un stil numai al lor, care îi plăcea. Acum începea să înțeleagă de ce voia Keith să rămână.

Denise era singura care nu părea să se potrivească. Zâmbind, vorbind aparent relaxat cu acești vecini pe care îi cunoștea de cel puțin un an de zile, reușea să se țină la distanță. Era aproape singura femeie care purta rochie. Doamna conacului, reflectă Karen, și se întrebă dacă era singura care observa aerul de stăpână cu care cumnata ei dădea instrucțiuni servitorilor. Dacă Brad observa, nu părea să-i pese.

Karen stătea pe marginea piscinei privind copiii care se jucau în apă când o găsi Brad. Se schimbase în șort și cămașă de bumbac.

- Să ai atâta energie! comentă el, așezându-se pe iarbă. Sunt aici de câteva ore. Mai intri în apă?

Karen scutură din cap, trăgându-și genunchii la piept.

- Am înotat destul. Folosești mult piscina?

- Dimineața.

- Keith spune că ai călătorit mult.

- Prea mult. Dar e necesar, din păcate.

- De ce?

- Bună întrebare. Poate fiindcă n-am încredere în alții să-mi conducă afacerile.

- Dar îl lași pe Keith să conducă aici.

- Asta e altceva.

- Pentru că trebuie doar să-ți îndeplinească ordinele cât lipsești?

- Dacă vrei s-o vezi așa. Știi, nu te deosebești de el, doar că el a avut timp să învețe să fie diplomat. Ce vrei să mai știi?

Ea roși, conștientă că-l supărase.

- Îmi cer scuze dacă par critică.

- Nu, nu ești. Ți-ai format o părere despre mine înainte să vii aici și ești hotărâtă să nu ți-o schimbi. Și catârii sunt la fel de încăpățânați.

- Credeam că ai spus data trecută că prima impresie e de obicei cea mai bună.

- Presupunând că nu e influențată.

- Voi încerca să-mi amintesc, spuse ea. Probabil că îl cunoști pe fratele meu mai bine decât mine.

- Sigur. El e bărbat, și nu pari să ai multă înțelegere pentru bărbați. E ceva ce te voi învăța cât stai aici.

- Nu-ți pierde timpul. M-am descurcat până acum.

- Mai mult datorită norocului decât datorită priceperii, îmi imaginez. Ți-o cauți cu lumânarea. Data viitoare poate vei avea o surpriză, Karen.

- Nu face pe deșteptul. Nu sunt atât de tânără, nici atât de stupidă, deși cred că așa ai dori. Ce-ai să faci, ai să mă bați la fund?

- E o idee de reținut. Ai putea s-o cunoști pe Rennie. Îmbracă-te și hai la grajduri. Te aștept pe cărare.

Karen îi dădu ascultare, deoarece voia să meargă cu el.

Știa că e urmărită în timp ce el îi întindea mâna să se ridice. Fără îndoială că orice femeie față de care cel mai căutat burlac din district arăta interes va fi subiect de bârfă. Dar cu ea își pierdeau timpul. Brad se simțea obligat să aibă grijă ca sora administratorului său să se simtă bine, asta era tot. Ei bine, poate nu chiar tot. Deoarece era nouă aici, îl amuza s-o ia în zeflemea, să o scoată din cochilia ei britanică și s-o facă să-i răspundă. O dată ce va înțelege limitele abilității ei de a juca acest joc, își va pierde interesul.

Grajdurile erau departe de casă, aproape de livadă. Brad avea doi cai, unul maroniu, pe care i-l oferise lui Karen, celălalt un sur neliniștit cu un cap frumos.

- E pursânge arab, îi spuse Brad, mângâind botul catifelat. L-am cumpărat din Statele Unite când am fost ultima dată. Îl cheamă Calif. Vino să-l saluți.

Ea râse și își scutură capul.

- O să-l salut de aici, mulțumesc. Are o privire rea.

- Simte nesiguranța ta, și orice animal ar profita de asta. Depinde de tine să dovedești că-l poți educa.

- Poate pot începe cu ceva mai ușor, sugeră ea și se întoarse spre iapa maro. E frumoasă. De când o ai?

- De câțiva ani. Pe ea călărești liniștită. Nu destul de interesantă pentru unii, dar destul de capricioasă când o apucă. Cât de mult ai călărit de fapt?

- Doar puțin. E un grajd lângă casa mea. Nu m-a învățat nimeni cum trebuie, așa că probabil voi greși.

- Pari să ai instincte bune. Tehnica nu e așa de importantă dacă stabilești raportul potrivit. Te-a trântit vreun cal?

- Nu. Inima îi bătea repede, simțindu-l aproape. Mi s-a spus să țin frâul strâns.

- Bun sfat. Ține minte asta și nu vei greși mult. Keith spune că ți-ai lăsat slujba ca să vii aici. Nu-ți plăcea acolo?

- Nu că nu-mi plăcea, dar mă plictiseam. Când Keith m-a chemat aici, am găsit motiv să plec.

- Îți plac provocările?

- Cred că da. Ca să fii o secretară bună trebuie mai mult decât să dactilografiezi bine, să clasezi dosare și să faci cafea. La facultate am fost învățate să ne descurcăm cu toate problemele.

- Probabil erau și momente bune.

- Sunt sigur că nu o luau în serios. Oricum, șeful meu avea o căsnicie fericită cu copii mari.

- Și plictisitoare? Ca și slujba. Data viitoare va trebui să cauți un șef de care să te poți îndrăgosti. Ar putea face viața mai interesantă.

- Aș spune dezastruoasă... dacă nu e reciproc.

- Nu e de dorit în interesul afacerilor. Un bărbat poate face mai rău decât să se însoare cu secretara lui. Cel puțin va avea toate scrisorile bătute la mașină pe gratis.

- Bineînțeles că un bărbat vrea mai mult decât eficiență de la o soție. Faci ca totul să pară o afacere.

- Din câte am văzut la unele căsnicii care ar fi putut avea o bază mai bună, dragostea pune condiții unei relații. Consider compatibilitatea primul motiv. O dată căsătoriți, nu are ce să-i împiedice să se îndrăgostească.

- Dar nu în mod necesar unul de celălalt.

- Cinismul ăsta nu ți se potrivește.

- Dar care cinism mi se potrivește? Cred că e contagios.

- Sunt cu doisprezece ani mai în vârstă ca tine și am trecut prin multe. Tu n-ai avut nici măcar timp să ai vreo deziluzie.

- Am avut timp să-mi dau seama că dacă doi oameni se iubesc, pot depăși multe dificultăți. Când sentimentul nu e reciproc apar problemele.

- Ești aici de mai puțin de o săptămână. Crezi că e destul ca să tragi concluzii despre oameni pe care nu i-ai văzut de ani de zile?

- Nu știu dacă e destul, dar ceva nu merge. Keith și Denise erau compatibili, dar se pare că asta n-a fost destul.

- Cum definești compatibilitatea?

- Ei bine, să ai aceleași gusturi, aceleași interese și aceleași ambiții.

- Fără diferențe? Fără dreptul la individualitate?

- Nu asta spuneai?

- Nu. E vina mea că mă aștept la prea mult. Fratele tău și soția lui își vor rezolva problemele. Nu te amesteca, Karen. Nu știi nimic despre lucrurile astea.

- E fratele meu. Poate că ți-e ușor să vezi pe cineva la care ții nefericit... deși evident nu-ți pasă decât de tine. Cred că...

- În locul tău m-aș opri aici. Când voi avea nevoie de o caracterizare, o să-ți cer!

- Nu te poți aștepta să-i critici pe alții fără să ți se întâmple același lucru. Imparțialitatea poate merge prea departe.

- Nu într-un caz ca ăsta. El o luă de braț și o răsuci cu fața spre el. Karen, îți cer să ai încredere în judecata mea. Nu poți măcar încerca?

- Pentru că ești mai în vârstă ca mine?

- Nu, pentru că am trecut prin mai multe.

Ea îl privi lung, simțind presiunea degetelor lui pe pielea ei cu o senzație de detașare.

- Tu știi despre ce-i vorba, nu-i așa? Știi ce nu merge între ei.

- Da.

- Aș înțelege mai bine dacă aș ști și eu. Brad, trebuie să trăiesc în aceeași casă cu ei. Poate că ai dreptate când spui că altcineva nu-i poate ajuta, dar cel puțin aș fi sigură că nu agravez situația. E în legătură cu faptul că n-au copii, nu-i așa?

- Ghicești sau ai auzit ceva?

- Ghicesc. Nu prea am ce auzi.

- Cum adică?

- Adică nu prea au ce să-și spună.

Îi lăsă brațul și își vârî mâinile în buzunare.

- Știu un administrator de hotel care jură că poate deosebi cuplurile căsătorite prin lipsa conversației.

- E amuzant.

- Nu asta am intenționat. E doar o observație. O vrei pe șleau. O să-ți spun, Keith vrea copii, iar Denise nu. Acum hai s-o lăsăm baltă.

- Simplu! Cum poți să fii așa de sigur? Doar asta contează într-o căsnicie?

- Perpetuarea speciei? Cred că am făcut destul în privința asta, după numărul populației. Femeile care gândesc ca Denise sunt soluția naturii de a egaliza balanța.

- Vrei să spui că ești de partea Denisei.

- Ți-am spus că sunt imparțial. Înțeleg ce simte, înțeleg și ce simte Keith. E o situație dificilă pentru că nu există o soluție potrivită. În mod sigur nu una dată de un idealist.

- Vorbești de parcă ar fi o crimă să ai un ideal.

- Așa par? Poate că nu văd pe nimeni să împlinească idealurile tale. Mai bine ne-am întoarce până nu începe lumea să plece.

Se întoarseră spre casă. Cuplul cu cei doi copii îi îmbrăcase deja și își luau la revedere.

- Credeam că vom pleca fără să-ți mulțumim pentru petrecere, Brad, spuse Molly Gordon, aruncându-i o privire lui Karen. Îmi pare rău că ne grăbim, dar avem și noi oaspeți mai târziu. A fost frumos. Copiii s-au distrat grozav!

- Molly spunea că a auzit că familia Harlow se întoarce, comentă o femeie mai în vârstă după ce familia Gordon plecă. Ai auzit despre asta, Brad?

- Sunt deja în țară. I-am întâlnit în Johannesburg, ieri.

- S-au schimbat mult? întrebă un bărbat zâmbind. Din câte îmi aduc aminte, bătrânul Reg Harlow nu-i putea stăpâni după moartea mamei lor. Ai fi crezut că fata s-a potolit mai repede decât băiatul, deși sunt gemeni, dar eu cred că ea e capul răutăților.

Brad zâmbi.

- Au douăzeci și cinci de ani. Îi vei găsi schimbați. Vor veni în câteva zile. Vei vedea și singur.

- Ai avut timp să vizitezi Johannesburg când ai venit, Karen? întrebă femeia care vorbise prima.

Ea clătină din cap cu regret.

- Am avut doar vreo oră între avioane. Poate-l voi vizita la întoarcere.

Îl văzu cu coada ochiului pe Brad cum se ducea să converseze cu alții și rămase să discute despre gemenii Harlow, de care toți păreau interesați. Nu-i mai văzuse de cinci ani și totuși călătorise șase sute de mile ca să fie împreună cu ei câteva zile. Veche prietenie de familie sau era mai mult? Nu că i-ar fi păsat.

Se concentră asupra prezentului, zâmbind și răspunzând unei invitații pentru săptămâna viitoare. Toți voiau să-i facă vacanța plăcută; avea deja mai multe invitații decât ar fi putut să facă față.

Capitolul 3

Familia Grainger era gata de plecare când Brad aminti din nou de „Marina".

- Voi doi mergeți, îi spuse el lui Keith. Karen vă va urma după ce-i arăt cum funcționează mașina. Îi spuse Denisei: sper să te pot recompensa pentru efortul pe care l-ai făcut azi. Personalul meu nu e niciodată mai bine organizat ca atunci când îl conduci tu.

Lui Karen i se păru ironic, dar Denise luă complimentul drept sincer.

- Sunt eficienți, dar au tendința să trândăvească dacă nu sunt impulsionați. Ar trebui să fii mai hotărât cu ei.

- Poate că ai dreptate. Luăm masa la club diseară. Am rezervat o masă.

- Abia aștept. Va fi o petrecere?

- Da, la cină. Apoi o privi pe Karen. Acum să-ți dăm mașina.

Garajul era enorm, adăpostind trei mașini, și mai era loc de una. Văzând mașina sport galbenă care avea să fie responsabilitatea ei de acum, Karen fu emoționată. Îi plăcea să conducă, și o făcuse cât de mult putuse, de când își luase carnetul acum doi ani. Colin avea un Ford Capri pe care îi era ușor să-l conducă. Totuși n-ar fi vrut să ia mașina lui Brad.

- E un model de anul ăsta. Dacă o stric?

- E asigurată. Și ar fi bine să ai grijă să nu pățești tu ceva. Dacă te îndoiești c-o poți conduce, mai bine facem un test. Probabil ai permis de conducere internațional.

Dacă ar fi negat ar fi rezolvat problema, dar părea ridicol să refuze generozitatea lui Brad. Cu mașina se va putea deplasa singură când voia să-i viziteze pe cei care o invitaseră, fără să aibă nevoie să meargă cu Keith. Ar fi putut închiria o mașină, dar nu-și putea permite. Dacă îi plăcea sau nu, nu avea ce face.

- Da, spuse ea.

- Atunci urcă și arată-mi ce știi.

Ea se urcă la volan și el lângă ea. Pornind motorul, se gândi: La dracu' cu el! Va arăta ce știe. Îi plăcea să conducă, era bună la șofat, așa că îi va arăta ea!

Intrarea principală a proprietății era la mai puțin de un sfert de milă distanță. Când ajunseră acolo, Karen se obișnuise cu mașina și se simțea destul de sigură ca

să accelereze, emoționată de mașina puternică. Copacii de pe marginea drumului erau verzi, iar pe jos erau flori sălbatice. La fiecare cotitură se vedea pământul de țară, blând, dar cumva sălbatic.

- Ia-o mai ușor, o atenționă Brad după câțiva kilometri. Avem restricție de viteză.

Încetini, conștientă că nu folosise mașina la maximum.

- E tentant. Drumul e liber. Mereu e așa liniște pe aici?

- Aproape tot timpul. Suntem izolați. Te-ai calmat sau vei accelera din nou?

- Nu ar trebui să insiști atât că sunt în probe. Tu mi-ai oferit mașina, nu ți-am cerut-o eu.

- De acord, dar pari nesigură. Cine te-a învățat să conduci?

- Unchiul Tom mi-a oferit un curs de conducere când aveam nouăsprezece ani. Instructorul meu spunea că sunt naturală. Înțeleg că șoferițele tind să fie ori foarte bune, ori foarte rele: nu există compromis. Ești de acord?

- Femeile și condusul sunt ca uleiul și apa. Tu ești o excepție, dar e bine să te stăpânești. Poți da de bucluc.

- Vorbim despre mașini?

El râse.

- Despre mașini și despre orice altceva. Ești ciudată, puștoaico. Când cu capul încins, când rece ca gheața!

Stând cu mâna pe volan, căpătase încredere.

- Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu mi-ai mai spune așa. Acasă, la douăzeci și unu de ani sunt considerată matură. Votez de trei ani.

- Sper că votezi bine. Cine ți-a spus că maturitatea are legătură cu vârsta?

- Trebuie să aibă vreo legătură. Nu poți fi matur la zece ani.

- Dar poți fi ajutat. Te maturizezi, dar mai ai ceva de recuperat.

- De ce să-ți dorești mai puțin decât poți? Nu e maturitate, e defetism.

- Realism e mai bine spus. Și dacă vrei să ne certăm, lasă-mă să conduc eu. Masculii au o capacitate mai mare de atenție distributivă.

- Plus un orgoliu mai mare.

- Poate că ai dreptate. Întoarce aici. Conduc eu înapoi.

- E mașina ta.

- Doar când sunt în ea. Coborî și se așeză în locul ei la volan. Lecția numărul unu privește cum să te comporți cu bărbații egoiști: să nu te crezi egalul lor. Majoritatea suntem păuni, draga mea.

- Încep să învăț.

Se distra de minune.

Aproape ajunseseră acasă, când el îi aminti despre cina de seara.

- Una din puținele ocazii când trebuie să te gătești. Cel puțin în ceea ce privește bărbații.

- Sărbătorim ceva?

- Un eveniment local. Nu-mi amintesc ce. Nu motivul e important.

- Dar nu ești așa de departe de Durban ca să nu poți profita de viața de noapte.

- Acolo vrei să mergi?

- Nu. Era doar o observație. În șase săptămâni sunt sigură că voi găsi distracții destule în Colesburg.

- Nu intenționezi să rămâi mai mult?

- Nu. Majoritatea oamenilor s-ar considera norocoși să aibă o vacanță atât de lungă.

- Nu ești majoritatea oamenilor, și ești în altă situație decât turiștii obișnuiți. Lui Keith i-ar plăcea să mai stai.

- Chiar dacă ar fi posibil n-aș putea.

- Te contrazici. De ce nu poți?

- Acum cine e pedant?

- Nu schimba subiectul. Keith e fratele tău. Nu crezi că-i datorezi loialitate?

- Abia reîncep să-l cunosc. Mai am familie și acasă.

- Ai stat destul cu ei. Keith are nevoie de tine.

- Nu asta ai spus mai devreme.

- Nu discutam despre același lucru. Acum că ai venit, cred că ar trebui să rămâi. Voi avea grijă să nu ai probleme cu autoritățile.

- Nu e așa de simplu. Mai am și alte obligații în afară de Keith. Oricum, cred că aș înrăutăți situația dintre el și Denise. Ea și cu mine...

- Ea și cu tine... ce? Nu vă înțelegeți cum ar trebui să se înțeleagă niște cumnate? Puține o fac. Nu-ți sugeram să rămâi permanent. Nu prea sunt slujbe prin zonă, nu ce cauți tu. Poți să locuiești în Durban și să vii aici în weekenduri. Ți-aș putea face cunoștință cu mulți oameni acolo.

- Trebuie că te gândești mult la Keith dacă te complici atât.

- E un om bun. Cel mai bun administrator pe care l-am avut vreodată. Mi-ar plăcea să știu că are un motiv să rămână. Motivele sunt rareori altruiste, ochi albaștri. Opri în fața porților conacului, lăsând motorul să meargă în timp ce deschidea ușa. Acum e mașina ta. Ne vedem mai târziu.

Plecase înainte ca ea să mai poată comenta, mergând spre conac fără să mai privească în urmă.

Denise era în sufragerie când ajunse acasă. Când intră Karen, Denise stinse o țigară în scrumiera plină de mucuri.

- Keith a trebuit să plece. Vrei niște ceai?

- Da. Karen se așează pe un scaun, nu prea relaxată în prezența cumnatei ei, dar vrând să facă un efort. Îmi

cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Brad a vrut să vadă cum conduc şi am mers mai departe decât intenţionam.

- Mă îndoiesc, Brad ştie exact cât de departe vrea să meargă... cu oricine. Să nu crezi că vei fi mai mult decât o aventură trecătoare. Când îşi va lua o soţie, va fi una obişnuită cu modul lui de viaţă din toate punctele de vedere, şi nu cred că eşti candidata potrivită.

Atacul neaşteptat o lăsă pe Karen blocată. O privea pe Denise fără glas. Când îi reveni vocea, nu ştia prea bine ce să spună.

- Azi l-am întâlnit abia a doua oară.

- Ajunge o dată ca o femeie să ştie când un bărbat merită păstrat. Brad e cea mai bună captură de pe aici: toţi ştiu. E prea obişnuit să fie vânat de femei ca să-l păcăleşti cu tactica ta. Faptul că ţi-a împrumutat maşina nu înseamnă nimic. Ar fi făcut-o pentru oricine altcineva. Şi petrecerea a fost doar o scuză... Nu e important. Am crezut că trebuie să fii avertizată ca să nu-ţi pierzi timpul degeaba.

- Mulţumesc. Îţi apreciez grija. Presupun că n-are nici un sens să neg că vreau să pun mâna pe el.

- Poţi s-o negi, dar nu te cred. Denise se ridică şi merse la uşă, strigând: Ceaiul, Aaron! apoi se aşeză la loc. Cât de multe ţi-a spus Keith despre situaţia de aici când ţi-a scris?

- Nu prea multe. Știam că administrează o plantație de trestie de zahăr, numele și unde se află. Cam atât.

- Ți-a spus destul ca să te aducă aici cu gânduri de măritiș, tocmai când Brad e acasă. E mai mult decât o coincidență!

Karen nu-i răspunse, pentru că nu merita efortul. Orice ar fi spus, n-ar fi fost crezută. Ea nici măcar nu știuse de existența lui Brad înainte să vină în Africa de Sud. Brad fusese o figură ștearsă în imaginația ei: patronul fratelui ei. Poate ar fi vrut să rămână așa.

Aaron aduse ceaiul, prezența lui micșorând tensiunea din cameră. Karen se întrebă cât auzise el. Denise nu vorbise încet.

Karen nu trebuia să fie o analistă ca să observe că Denise era geloasă.

Karen spuse:

- Poate preferi să mă scuz că nu pot veni la club diseară. Pot să spun că m-a durut capul. Nu era departe de realitate.

- Masa e rezervată pentru patru persoane. Denise se mai calmă. Brad trebuia să te invite, dar ai face mai bine să-ți găsești invitație în altă parte în viitor.

Spunând tot ce avea de spus despre acest subiect, Denise nu mai încercă să converseze. Karen își bău ceaiul, se duse în camera ei și privi munții de la

fereastră, simțind că lucrurile se vor înrăutăți. De când îi plăcea Denisei de Brad? O încurajase el? Era sigur totuși că el o admira pe Denise. Keith nu bănuia nimic, altfel n-ar mai fi lucrat pentru Brad.

Asta explica de ce Denise nu voia să aibă copii. Puține femei ar fi făcut un copil cu un bărbat, când suspinau după altul. Ce șanse avea căsnicia lor?

Keith se întoarse abia pe la șase. Karen îi auzi mașina din dormitor, dar nu se duse să-l salute, de teamă că va observa ceva ciudat la ea. Brad trebuia să-i ia la șapte și jumătate. Se îmbrăcă cu o rochie de bumbac turcoaz și se pregăti. Keith nu trebuia să afle sentimentele Denisei pentru patronul lui, și cea mai bună metodă să n-o provoace pe Denise să se dea în spectacol era ca ea însăși să stea departe de Brad.

Clubul era în partea mai îndepărtată a Colesburgului. Karen văzu străzi largi, umbrite de stejari și locuințe grațioase adunate în jurul hotelului și zonei comerciale. Vreo două prăvălii erau încă deschise, cu ușile date de perete. Keith îi arătă banca.

Karen anticipase că mergeau spre o clădire modernă, bine luminată. Apropiindu-se de casa veche în stil colonial, scoase o exclamație involuntară de plăcere și privi stâlpii care sprijineau balconul imens pe toată fațada și veranda largă. Se auzea muzică. Boschetele care mărgineau pajiștea dădeau un miros plăcut. Nu se vedea luna, dar stelele străluceau.

Înăuntru erau flori în imense vase de cupru pe lângă pereți, canapele și scaune risipite pe podeaua parchetată, covorașe crem și măsuțe de lemn cu pahare luate de la barul de sub scări. Brad îi așează lângă bar și comandă băuturi, salutând oamenii care se duceau spre restaurant, apoi spuse:

- E un loc unde te întâlnești cu ceilalți. Pentru intimitate trebuie să-ți găsești alt loc. Îmi plac oamenii. Îmi place și locul ăsta. Africa de Sud e un amestec de vechi și noi, nu-i așa? Durban ar putea fi în Statele Unite, cu zgârie-norii lui, totuși aici e altă lume. Încă nu m-am obișnuit cu spațiile largi de aici.

- Îți ia ceva timp, încuviință Keith. Nici eu nu pot spune că m-am obișnuit pe deplin. Ar trebui să mergi la țară, ca să-ți faci o idee. În Kruger ești înapoi cu o sută de ani. Excluzând transportul, bineînțeles.

- Ca să vezi adevăratul Kruger trebuie să-ți iei cu tine doar lucrurile esențiale pentru supraviețuire, deși dacă vrei doar să vezi animalele din mașină, o excursie organizată e ideală.

- Dar tu n-ai făcut așa, presupuse Karen.

- De câteva ori. Știu câțiva rangeri de acolo. Dacă ești interesată de ceva diferit de turul turistic obișnuit, Umfolozi ia grupuri mici pe ceea ce ei numesc „cărările sălbăticiei". Ca transport sunt folosiți doar cai, și fac tabăra noaptea. E sigur. Un ranger are grijă tot timpul. Te interesează?

Denise răspunse în locul ei:

- Nu va sta atât de mult aici ca să aibă timp de așa ceva, Brad.

- Nu durează decât câteva zile. De fapt, voiam să-mi fac singur un grup. Karen ar putea veni cu noi. Și tu, dacă crezi că-ți va plăcea.

- Femeilor le place luxul. Sunt sigură că nu ne-ar plăcea să trăim în asemenea condiții, chiar și pentru câteva zile. Nu-i așa, Karen?

- Cred că da.

- Păcat, spuse Brad. Dar poate că aveți dreptate. Arătați mai bine aici. Două păsări ale paradisului, nu-i așa, Keith? Ar trebui să fii mândru că ai atâta frumusețe în familie. Își bău paharul. Mergem să mâncăm?

Mâncarea fu excelentă, servită de doi chelneri indieni în jachete verzi. Brad comandă șampanie, ca să meargă cu stridiile și vin roșu și alb. În plus față de felurile de mâncare era un uriaș coș cu fructe, plus alune și măsline.

Cafeaua fu delicioasă. Bărbații adăugară puțin coniac. Se retraseră pe verandă, stând în scaune de răchită în jurul unei mese pline cu pahare, mirosurile florilor învăluindu-i. Karen privi în jur bărbații cu jachete albe și femeile frumos îmbrăcate. Aici nu era loc pentru plictiseală: oamenii aceștia se simțeau bine împreună.

- Voiai să dansezi? o întrebă Keith. Scuză-mă, nu mi-a trecut prin minte.

Ea zâmbi.

- E în regulă, nici eu nu prea vreau să dansez. Aș mai dori niște cafea.

- E africană, spuse el după ce dădu comanda unui chelner. Poate e prea tare pentru unii europeni.

Karen râse.

- E ciudat, dar nu m-am considerat europeană până acum. Cred că mereu a fost vorba despre „ei" și „noi".

- Asta păstrează Marea Britanie englezească. Intrarea în Uniunea Europeană n-a făcut nici o diferență. Să recunoaștem, suntem o rasă insulară. Mereu am fost așa.

- Încă te simți englez.

- Voi rămâne britanic cât timp mă vor ține.

- Îți apreciez sentimentul.

- Nu știm prea multe unul despre celălalt, nu-i așa? Erai prea mică să-ți amintești de părinții noștri. Într-un fel a fost mai bine pentru tine. Nu mi-a displăcut familia Bellamy, să știi. Dar nu-i puteam vedea în locul părinților. Poate că în subconștient îi uram că au rămas în viață în timp ce părinții noștri muriseră.

- Cred că ei au înțeles ce simțeai. I-a durut puțin, dar au înțeles. Le-ar fi plăcut să aibă și copiii lor, dar n-a fost așa. Mereu cei...

- Nu fi așa de uimită. Nu stai să trăiești cu noi câteva zile fără să ghicești că lucrurile nu merg cum

trebuie între mine și Denise. Ai putea spune că n-o ascundem. Poate că nu trebuia să te invit la noi, în circumstanțele date.

- Îmi pare bine că ai făcut-o. Vrei mult de tot să ai copii, Keith?

- Voiam. Dar cred că n-ar schimba nimic. Denise și cu mine ne plictisim de mult timp. N-ar fi trebuit să ne căsătorim. Are nevoie de un bărbat care să-i poată oferi mult mai mult decât câștig eu. O dată atracția inițială trecută, am început să descoperim ce puține avem în comun. Se întâmplă în multe căsnicii. Denise ar fi trebuit să se mărite cu cineva ca Brad, care și-ar fi permis cheltuielile pe care ea le consideră esențiale. Să fie soția unui administrator de plantație nu-i satisface ambițiile. Nu sunt prost. Știu că m-ar părăsi într-o clipă dacă ar crede că are vreo șansă să fie cu Brad.

- Și nu crezi că are?

- N-aș lucra pentru el dacă aș crede asta. Se înțeleg bine, dar atât. Dacă ar fi vrut o nevastă, ar fi avut de unde alege. Așteptă chelnerul să toarne cafeaua, apoi continuă: Presupun că nu e bine că stăm la Breckonsridge, doar că nu pot renunța de dragul unei căsnicii care oricum e pe butuci. Îmi place aici și vreau să rămân.

- Nu ți-ar păsa dacă Denise te părăsește?

- Bineînțeles că mi-ar păsa. Divorțul e un cuvânt urât în orice limbă. Înseamnă eșec, și puțini dintre noi

admit asta. Dar nici nu cred că doi oameni ar trebui să stea împreună doar pentru că așa spune o bucată de hârtie. N-ar trebui să-ți fi spus, Karen. Ai viața ta și n-ai nevoie de problemele altuia.

- Nu ești oricine, ești fratele meu. Și îmi pare bine că mi-ai spus. Îmi pare rău doar că e așa. Meritai ceva mai bun.

- Poți spune același lucru despre Denise. Și nu voi nega că având pe cineva cu care să vorbesc mă ajută, deși e doar egoism din partea mea.

- Crezi că Brad știe ce rău merg lucrurile între voi?

- Nu știu. Nu știi ce gândește până nu spune. Nu cred că-și face griji din pricina asta.

- E patronul tău. Viața ta îl interesează până la un punct.

- Doar dacă îmi afectează slujba, și până acum n-am lăsat problemele mele personale s-o facă.

- Deci n-ai discutat posibilitatea să te desparți de Denise?

- Nu. N-am nici un motiv ca el să știe... deocamdată.

Porni o briză, mișcând boschetele și răcind atmosfera. La sugestia lui Keith își strânseră lucrurile și se retraseră în bar, întâlnindu-se cu ceilalți doi pe drum. În curând alți oameni veniră la masa lor.

Denise vorbea însuflețit numai cu Brad. Cu siguranță, Brad își dădea seama. Atunci de ce n-o descuraja? Doar dacă nu-i plăcea situația.

Karen dansă de câteva ori, mai mult cu membrii mai tineri ai clubului.

Mai era o ușă în bar. O luă pe acolo și ajunse la terasa din spate. Aici briza nu prea se simțea. Imediat sub terasă era o grădină cu arcuri de piatră și ghivece cu plante. O fântână arteziană susura în centru. Mai departe se vedea o piscină.

Mirosul aromat al tutunului o avertiză că nu era singură. Brad se depărtă de zidul de care se sprijinise și întoarse capul spre ea, în timp ce vârful trabucului lumina în semiobscuritate.

- Îți place? Suntem mândri de ea.

- E diferit de ceea ce mă așteptam.

- În bine sau în rău?

- În amândouă sensurile. Nimic de aici nu pare să se conformeze unui model.

- Greșești. Suntem foarte conservatori. Nu ne putem permite altfel. Cel puțin nu deocamdată. Relaxează-te, nu te mușc. Regret că ți-am deranjat singurătatea, dar eu am venit primul aici.

- Am venit doar pentru o gură de aer. Mă încălzisem. Nu am observat că nu ești în bar.

- Altfel n-ai fi riscat să dai de mine. Ceva te preocupă. Îmi spui și mie?

- Îmi pare rău dacă sunt nesuferită. Nu mă simt prea bine.

- Mă gândeam eu. Întrebarea e de ce?

- E evident. Mâncarea, schimbarea climatului...

- Ești aici de aproape o săptămână. Te-ai fi resimțit mai devreme. Mai încearcă.

- Nu vreau. Sentimentele mele sunt treaba mea.

- Nu când mă implică și pe mine.

- Ce te face să crezi asta?

- Instinctul. Parcă aș avea două capete.

- Se spune că două capete sunt mai bune decât unul. Sunt doar obosită. A fost o zi lungă.

- La vârsta ta, asta nu e o scuză. Ai avut destulă energie să dansezi cu cei care te-au invitat.

Brad zâmbi ironic.

- Serviciu plătit. Nu mai fi așa de uimită când te vei întoarce înăuntru sau unii oameni își vor da seama.

Abia după câteva momente Karen îl urmă înăuntru. Ceilalți erau unde îi lăsase, Brad așezat iarăși lângă Denise, cu atenția aparent ocupată de ceea ce spunea ea. Nimeni nu observase că lipsiseră împreună.

Așezându-se la loc pe scaunul ei, Karen se sili să zâmbească și își dori să fie la o mie de mile de locul acesta și de cei de aici.

Capitolul 4

Ziua, Colesburgul se dovedi un oraș cu intensă activitate comercială. Singurul centru comercial din zonă oferea o varietate de bunuri pentru toți cumpărătorii.

Karen făcu unele cumpărături de pe strada principală și luă o pelerină în culori aprinse de la cel mai bun magazin de artizanat, și își bău cafeaua de dimineață la hotel cu Molly Gordon, cu care se întâlnise pe stradă.

Molly avea aproape treizeci de ani și era o femeie veselă și prietenoasă cu care te simțeai bine. Purta o fustă de blugi și o bluză albă.

- Îți duceam dorul, spuse ea după ce se așezară într-un colț. Fata unor prieteni din Cape Town e în vizită la mine pentru câteva săptămâni, și e cam de vârsta ta. Vii s-o vezi?

- Mi-ar plăcea. Aș fi vrut să vizitez Cape Townul cât sunt aici, dar am venit să stau cu fratele meu.

- Înțeleg ce vrei să spui. Obligații și restul... Totuși, dacă încerci să te descurci, prietenii noștri vor fi bucuroși să te primească.

- Oh, n-am vrut să spun asta. Nu aș da buzna peste oameni fără să fiu invitată.

- Voi, britanicii! Ne place să avem oaspeți, mai ales din Anglia. Ar trebui să vezi Capul. E superb. Dar Drakensberg? Sigur Keith te va duce acolo pentru câteva zile.

- Mai bine veneam pentru șase luni, nu pentru șase săptămâni. Toți îmi spun de câte un loc pe care trebuie să-l vizitez.

- Pentru că vrem să pleci cu experiențe memorabile. Șase săptămâni nu e mult timp, dar poate fi destul dacă le folosești cum trebuie.

- Dacă n-aș avea alte obligații. De fapt, mai am vreo patru săptămâni și jumătate. Timpul zboară.

- Mereu se întâmplă așa, tocmai atunci când nu vrei. Nici eu nu știu cum zboară zilele. Ce zici de Breckonsridge?

Karen răspunse cu precauție:

- Încă n-am văzut casa, dar proprietatea e imensă.

- Credeam că Brad va organiza distracții pentru tine, cât timp stai aici.

- A organizat petrecerea aceea pentru mine, ca să cunosc oamenii.

- A, sigur, dar a fost ceva obișnuit. Vorbesc de ceva deosebit. Brad n-a mai dat o petrecere ca pe vremuri de ani de zile. Denise a organizat totul la ultima petrecere, ca de obicei, dar asta a fost în ianuarie. Cumnata ta nu e ușor de cunoscut. Și e cu noi de mai mult de un an... ei bine, pot număra pe degetele de la o mână de câte ori am vorbit cu ea. Keith vine de obicei singur la club, deși câteodată vine și Denise, când Brad e acasă.

- Unora nu le place societatea. Sunt sigură că nu vrea s-o facă pe mironosița.

- Ei bine, impresia asta o dă. Fratele tău e complet diferit, slavă Cerului!

- Se va bucura că gândești așa despre el. Am auzit de niște oameni pe nume Harlow sâmbătă. Au fost în America?

- Cinci ani. S-au întors ieri. Eu nu i-am văzut, dar Brenda Girling da. Toți se întreabă cum mai arată gemenii. Erau o pereche de draci înainte. Mereu făceau câte ceva. Probabil s-au schimbat.

- Nu-i cunoșteai dinainte?

- Ne-am mutat aici doar de trei ani. Înainte am locuit în Transvaal. Voi întârzia din nou la prânz și David mi-a spus că va fi acasă la douăsprezece fix.

- Aveți o fermă?

- Da. Nu e ca Breckonsridge, bineînțeles. Avem fructe și ceva pășune. Suntem cam la vreo treizeci de kilometri de cealaltă parte a orașului, dar e un drum bun. Am auzit că folosești noua jucărie a lui Brad.

- Cred că e cam înceată pentru el, chiar cu un motor de doi litri.

- Doamne, înțelegi mașinile? N-am reușit niciodată. David spune că e ca și cum ar pune un pistol în mâinile unui idiot să mă lase să conduc, dar fără un mijloc de transport ești pierdut pe aici. Chemă chelnerul, făcându-i semn lui Karen să nu ia nota de plată.

- Fac cinste. Poți s-o faci tu data viitoare. Rămâi în oraș pentru prânz?

- Nu, sunt așteptată. Denisei nu-i păsa, dar era bine să fie în termeni buni cu cumnata ei. Am venit doar să mă uit.

- Sâmbătă e cel mai interesant. E o piață locală. Poți lua marfă bună și ieftină dacă te tocmești.

- Voi încerca. Aș vrea să cumpăr niște amintiri africane...

Afară, Molly arătă un Volkswagen prăfuit.

- E al meu. Îți voi telefona mai târziu despre vizita Barbarei, dar vino pe la noi între timp dacă poți. Keith îți va spune unde e.

Karen își luă rămas bun și traversă spre mașina ei, bucuroasă că a mai găsit o prietenă.

Mersese vreo trei mile și tocmai trecuse de intersecția care mărginea câmpurile de trestie de zahăr când motorul tuși și se opri fără veste. Opri mașina la marginea drumului și privi trestia unduitoare în care nu se vedea nici picior de om.

Neavând ce face, coborî și deschise capota, privind motorul curat și știind că va trebui să găsească motivul panei. Cunoștințele ei de mecanică se opreau la nivel elementar.

Zgomotul unei mașini venind pe drum o îndemnă la acțiune. Alergă cei câțiva metri până la intersecție și făcu semn mașinii care venea în viteză. Blondul arătos care își scoase capul pe fereastră părea tipul care știe câte ceva despre toate.

- Am o pană. Nu știu ce e în neregulă și mă întrebam dacă v-ați putea uita? V-aș fi recunoscătoare.

- Sigur. Avea vreo douăzeci și cinci de ani și era destul de înalt.

- Trebuie să fii cea care stă la Breckonsridge. Sunt Neil Harlow.

- Am auzit de tine. Te-ai întors din Statele Unite de curând, după cinci ani, și locuiești într-o casă numită Lowlands.

- Acela e numele proprietății. Casa se numește The Folly. Nu mă întreba de ce. Tatăl meu nu vorbește despre trecut.

Zâmbetul ei fu spontan.

- De ce crezi că se referea la trecutul lui? Poate că doar nu-i plăcea casa.

- De ce nu m-am gândit la asta? Hai să ne uităm la mașina ta.

- De fapt nu-i a mea. Brad Ryall mi-a împrumutat-o.

- Bunul Brad. Mereu a fost generos. Faima noastră se pare că ne-a luat-o înainte. Ce ai mai auzit?

- Destul cât să mă mir dacă unele din boacănele voastre ar suporta o examinare atentă.

Neil râse.

- Eram sălbatici. Tata se spăla pe mâini de isprăvile noastre de cel puțin zece ori pe lună.

- V-ați schimbat?

- Așa cred.

Ajunseră la mașină, care era cu capota ridicată. Neil se aplecă să examineze motorul, trase de câteva fire, apoi zâmbi și umblă la motor.

- Încearcă acum.

Karen se duse la volan și încercă, auzind motorul pornind.

- Ce ai făcut?

- Capul de tensiune picase din distribuitor.

- Înțeleg. Parcă ai vorbi în Afrikaans!

- Aproape că am uitat această limbă. Oricum, femeile mecanic sunt o rușine pentru bărbați. Subminează unul din ultimele bastioane ale superiorității noastre.

Se sprijinea de portieră. Karen văzu pata de ulei de pe mâneca lui.

- Te-ai murdărit pe mânecă. Mergeai undeva?

- Nu într-un loc important. Înțeleg că fratele tău e administratorul plantației lui Brad Ryall.

- Așa e. Cum de știi atâtea despre mine?

- Am avut un oaspete în dimineața asta. Doamna Girling. Nu ne-o aminteam ca pe o prietenă de familie, dar a venit să ne salute. Femeia asta știe tot ce se întâmplă pe o rază de două sute de kilometri. Ne-a îndopat cu bârfe! Mi-ai luminat ziua, Karen Grainger. Sper că ne vom întâlni curând.

- Și eu. Mulțumesc din nou că mi-ai reparat mașina.

- Pentru puțin. Mă bucur că te-am putut ajuta.

Ea plecă. Îl vedea în oglindă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind-o. Apoi îi făcu cu mâna.

Un tânăr fermecător. Știa că Neil Harlow avusese o slujbă în Statele Unite, înainte să se întoarcă aici ca să fie fermier.

De sâmbătă seara îl mai văzuse pe Brad o singură dată, când venise să-i înapoieze Denisei o carte pe care aceasta i-o împrumutase. Fusese indiferent, ca și cum își pierduse interesul. Se simțise ușurată când el refuzase invitația Denisei la prânz, spunând că are altă întâlnire. Nu ar fi putut sta la masă cu ei fără să-și manifeste îndoielile. Ar fi vrut să fie sigură. Nu că ar fi fost ușor de acceptat, dacă suspiciunile ei se dovedeau adevărate. Deziluzia lui Keith ar fi fost probabil cel mai greu de suportat. El avea o părere bună despre Brad.

Ajunse acasă puțin după ora unu și fu salutată cu ostilitate de către Denise.

- Nu suntem hotel. Prânzul la douăsprezece și jumătate poate fi cam devreme pentru tine, dar credeam că te vei ține de cuvânt și vei veni. Probabil că mâncarea a dat în clocot.

Karen se îmbujoră, dar vorbi calm.

- Îmi pare rău. Am avut o pană.

- Brad a verificat-o cu o zi înainte să ți-o dea. Un mecanic a venit special din Colesburg. Nu înțeleg cum s-a putut strica atât de repede.

- Ei bine, s-a stricat. Mă duc să mă spăl pe mâini până când Aaron pune masa.

A fost o după-amiază lungă, la capătul căreia direcția vântului se schimbă și aduse norii. Vreo două ore stătură tăcute, până când furtuna izbucni cu ferocitate. Ploaia a fost ca o ușurare.

Când auzi mașina venind pe alee, ploaia aproape încetase. Se ridică și merse pe verandă, un zâmbet luminându-i trăsăturile. Deodată, văzu că era Brad. Stătu tăcută în timp ce el coborî de la volan și veni spre ea.

- Ce mai vijelie! Avea pete umede pe jachetă și picături de ploaie în păr. Nu te-ai speriat, nu-i așa? Nu a fost cine știe ce în comparație cu alte furtuni de vară. Dar asta nu te interesează. Nu vei fi aici să le vezi.

- Așa se pare. N-ar trebui să stai în jacheta asta udă.

- Ai dreptate. O scoase și o aruncă pe spătarul unui scaun și își trecu o mână prin păr. M-am împotmolit și a trebuit să mă scot singur.

- N-ai avut impermeabil?

- Nu putem fi toți cercetași. Motto-ul ăsta ți se potrivește.

- Îi spun lui Aaron să facă o cafea. Sau preferi ceva mai tare?

- Cafeaua e bună. Denise nu e acasă?

- E în dormitor. O anunț.

- N-o deranja. Poate doarme. Cumnata ta are fobie de furtuni. O extenuează.

- Da? Nu mi-am dat seama.

- Evident. Denise nu-și arată slăbiciunile.

- Mă duc să văd ce-i cu cafeaua.

Aaron era în bucătărie cu soția lui Delia știa doar câteva cuvinte englezești, dar înțelegea totul. Era grasă și veselă. Ea luă o tavă și niște cești.

- Mai bine fă trei, dar negresa scutură din cap.

- Doamna doarme mereu după furtună. Nu-i place să fie trezită. Aduc două cafele.

Așadar, Brad nu exagerase. Denise chiar se temea de furtuni și prefera să fie singură. Dar de unde știa Brad? Îl cunoștea slăbiciunea și era destul de preocupat încât să se repeadă până aici pe furtună. Poate că dacă nu era Karen acasă, s-ar fi dus la Denise și ar fi ținut-o în brațe până îi trecea frica.

El stătea în prag când Karen se întoarse, fumând și privind pe geam. Se simțea ca acasă.

- Nu durează mult, spuse ea. Aaron spune că Denise preferă să fie lăsată singură.

- E atent. Ar trebui să iei lecții de la el.

- Sau de la tine. Keith trebuie să vină curând.

- Keith s-a dus la fabrică în dimineața asta. Nu se va întoarce până la șase.

- Cumnata mea nu e ușor de cunoscut.

- Și crezi că eu o cunosc mai bine decât ar trebui. Așa e?

Karen se întoarse cu fața spre el.

- Să spunem doar că i-ai câștigat încrederea într-un fel în care puțini ar putea.

- Doar atât? Nu te cred. Ai bănuiala asta de sâmbătă, recunoaște. Vezi că mariajul fratelui tău se destramă și tragi concluzia că e vorba de alt bărbat. Și mă bănuiești pe mine. Așa e?

- Negi?

- Nu am nevoie să neg. Dacă aș fi vrut o aventură, puțin probabil că mi-aș fi ales soția celui mai bun administrator pe care l-am avut vreodată. Mai bine te gândeai la asta, înainte să tragi concluzii.

- Nu te cred.

- Trebuie să-mi aleg prioritățile, sunt de acord. Prima mea grijă e să mențin proprietatea în ordine când nu sunt aici, și pentru asta am nevoie de fratele tău, nu de soția lui.

- Nu lași impresia asta. N-ai lăsat-o nici o clipă singură când am fost la club.

- Ea nu m-a lăsat singur, în afară de momentul când am ieșit să fumez, cum poate îți amintești. Crezi că bărbații sunt cei care aleargă mereu după femei, nu-i așa?

- Nu-i adevărat. Îmi dau seama că Denise nu e nevinovată, dar de ce o încurajezi? Dacă nu erai tu, ea și Keith s-ar fi descurcat.

- Dacă nu eram eu, era altcineva. Pentru o femeie ca Denise există mereu o afacere mai bună decât ce are în mână. Ar trebui să-ți fie milă de ea, nu s-o condamni. Aleargă după cai verzi pe pereți. Dacă n-ar avea nici un scop cu mine aici, ar căuta în altă parte.

- Și ți-e frică să nu o urmeze Keith?

- Da, dacă nu are pe altcineva. El are nevoie să fie fidel, la fel cum alți bărbați au nevoie de libertate. Nu poate trăi singur.

- A trăit singur ani de zile.

- Toți facem o mulțime de lucruri până aflăm ce căutăm. A găsit-o pe Denise; ea a găsit un bărbat care a ridicat-o o treaptă de unde era. Asta nu înseamnă că se potrivesc perfect.

- Se pare că i-ai studiat bine.

- Doar în interesul plantației.

- Bine. Accept asta. Și dacă îți spun că greșești cu privire la Keith?

- În ce fel?

- El știe că Denise s-ar putea să-l părăsească și nu intenționează s-o urmeze. Mi-a spus el.

- Asta doar pentru că se bazează pe faptul că-i vei lua tu locul.

- Cum aș putea face asta? O soră nu înlocuiește o soție.

- De obicei, nu. Ești de acord că-i cunosc mai bine decât tine?

- Cred că da. Dar am ajuns de unde am pornit, pentru că nu pot sta în Africa de Sud la nesfârșit.

Aaron sosi cu cafeaua. Karen se simțea ușurată că bănuielile ei se dovediseră nefondate, totuși era tristă de cele ce-i spunea Brad. El avea nevoie de Keith și era gata să facă orice pentru asta, inclusiv s-o convingă să rămână în Africa de Sud. Doar din cauza lui Keith îi arăta atenție. În rest nu-i păsa de ea.

- De ce mi-ai spus că singura problemă a lui Keith și Denise era că nu sunt de acord să aibă copii?

- Era doar un aspect al problemei. Nu aveam motive să intru în amănunte.

- Credeai că sunt prea tânără ca să înțeleg?

- Și acum cred asta. Vezi lucrurile ori albe, ori negre, nu sesizezi nuanțele. Probabil că acum mă etichetezi ca un om fără inimă. Așa e?

- Mă îndoiesc că accepți ca vreo femeie să-ți poată spune ceva.

- Iar începi! Îți amintești că am spus că nu-mi place să mi se pună etichete.

- Îmi amintesc. Dar ai spus fără un motiv. Eu cred că am unul.

- Atunci va trebui să facem ceva să-l schimbăm.

- Furtuna a trecut de ceva timp. N-ar trebui să-i spun Denisei că ești aici?

- Am venit când știam că nu va fi disponibilă,pentru că voiam să lămurim niște lucruri. Dacă încă te mai îndoiești, nu e bine, dar n-am chef să ne studiezi din nou. Spune-i că trebuia să merg undeva.

- Spune-ți singur minciunile. Îi voi spune că ai trecut și o voi lăsa să creadă ce vrea. Nu vreau să fiu implicată!

- Nu poți evita. Te-ai implicat venind aici. Dacă vrei să n-o mai folosesc pe Denise ca un mijloc de a-l ține pe Keith pe plantație, știi ce să faci. Nu te ridica, știu drumul.

Karen rămase unde era în timp ce el ieși pe verandă și-și scutură jacheta. N-o mai îmbrăcă, ci o ținu pe braț, mergând spre mașină. Motorul porni și el o luă spre conac.

- Abia atunci Karen se ridică, strângând cești și farfuriile. Brad avea dreptate într-o privință. Era implicată. Doar că el era cauza.

Capitolul 5

Abia după jumătate de oră Denise ieși din dormitor și lui Karen îi era greu să deschidă discuția. Cumnata ei își revenise.

Furtuna fusese locală. Când Keith se întoarse, spuse că pe coastă era vreme bună.

- E neobișnuit să fie o furtună atât de puternică în această perioadă. Dar vremea e capricioasă. Când am venit aici prima dată, buletinele meteo prevedeau schimbări dintr-o clipă într-alta. Nu cred că e din cauza bombei atomice, doar dacă nu e o reacție întârziată.

- Am citit undeva că e în legătură cu răcirea climei, interveni soția lui. Ne apropiem de o nouă eră glaciară. Peste vreo câteva mii de ani, totuși.

- Slavă cerului! Nu mi-ar plăcea să mă prindă, deși presupun că aici nu va îngheța. Tot e bine să fii muritor.

Luau cafeaua în sufragerie când sosi o mașină. Neil Harlow apăru în prag.

- Îmi cer scuze dacă am picat într-un moment nepotrivit. Am impresia că toți au început să mănânce mai devreme.

- Mâncăm la ore normale, îl asigură Denise. Totuși Keith s-a întors mai târziu de la Durban în seara asta. Vrei niște cafea... sau vrei ceva mai tare?

- Aș bea niște whisky. Am venit să-l văd pe Brad, dar nu e acasă, așa că m-am gândit s-o vizitez pe Karen. Îți merge bine mașina?

- Până acum, da. Va trebui să mă pun la punct cu mecanica, să nu mai opresc alți șoferi altădată.

- Dar vei priva pe cineva de plăcerea de a-și arăta priceperea. Nu prea avem ocazia asta.

- Rămâi în Africa de Sud acum că te-ai întors?

- Depinde cum merg lucrurile. Sora mea vrea să rămân, dar ea e în altă situație. Asta îmi amintește că dăm o petrecere în acest weekend. Reînnoim vechile cunoștințe și facem și altele noi. Veniți și voi?

- Sigur că venim. Brad spunea că abia așteaptă să te reintegrezi. Lucrurile s-au schimbat ceva de când ai plecat.

- Nu, nu cred. Totul e la fel ca acum cinci ani când am plecat. Credeam că ai vrea să mergi în oraș. Putem bea ceva la Albert, poate chiar să dansăm.

- Da, de ce nu te duci, Karen? Denise vorbea ca o soră. Nu prea ai fost nicăieri seara , de când ești aici.

- Trebuie să mă schimb. Mă aștepți zece minute?

- Te aștept cât ai nevoie. Serenei îi trebuie o oră doar să se pregătească de culcare. Când ai o soră ți se distrug multe iluzii!

- Deci nu trebuie să creez iluzii.

Ajunsă în camera ei, îșI puse fusta și bluza de in. Începând să fie bronzată, nu se machie prea evident, se rujă puțin și-și perie părul.

Neil se ridică atunci când se întoarse, admirând-o.

- Te-ai ținut de cuvânt. Exact zece minute. Ar trebui să te împrietenești cu Serena. M-am săturat să ocupe baia tot timpul! Îi zâmbi Denisei. Mulțumesc pentru whisky și pentru primirea făcută. Abia aștept să vă văd sâmbătă.

Noaptea era senină și parfumată după ploaie.

- Se pare că te-ai obișnuit cu proprietatea, spuse Karen și Neil zâmbi.

- O cunoșteam aproape la fel de bine cum cunoșteam Lowlands. Tatăl meu și Brad erau prieteni buni.

Ea râse.

- De ce te-ai întors?

- De nevoie. Brenda Girling spunea că și tu ești aici doar de câteva săptămâni.

- Nu încă.

- Deci nu-l cunoști pe Brad Ryall prea bine.

- Nu. Doar ca patron al fratelui meu. A fost binevoitor și mi-a împrumutat mașina ca să pot face vizite.

- Sau pentru ca fratele tău să nu fie nevoit să piardă timpul cu tine.

- S-ar părea că nu-l prea placi.

- Brad e în regulă. Dar situația este încurcată. La vârsta mea n-ar trebui să merg cu pălăria în mână ca să cer ce-i al meu de drept.

- Nu înțeleg. Nu e Lowlands al tău și al surorii tale?

- Ei bine, da, doar că... E o poveste lungă. Ești sigură că vrei s-o auzi?

- Vreau.

Opri mașina și-și scoase țigările.

- Să stau comod dacă vorbim. Presupun că faptul că n-am mai avut mamă de la vârsta de doisprezece ani are legătură cu felul în care ne-am purtat eu și Serena în timpul adolescenței. Tata era mereu ocupat cu ferma, așa că ne făceam de cap. Oricum, pe scurt, ne-am încurcat cu o gașcă din Durban. Veneau pe coastă la câte un hotel de pe plajă în weekenduri. La câteva luni după ce eu și Serena am împlinit opt-sprezece ani, șase dintre noi am luat o mașină din parcarea hotelului și am alergat cu ea pe autostradă până am intrat într-un stâlp. N-au fost răni grave, dar

mașina era distrusă și l-a costat mult pe tata, plus o amendă că n-a avut grijă de noi. Aveam noroc să scăpăm doar cu atât. Unii au primit închisoare trei luni.

- Mai făcuseră ceva similar?

- Da. Eu și Serena ne-am învățat minte, dar tata nu credea că ne schimbasem. A zis că va avea grijă să nu mai facem numele familiei de râs. După ce a murit, am aflat că a lăsat întreaga proprietate să fie administrată de Brad până împlineam treizeci de ani. Aveam o rentă din profiturile anuale, dar nu aveam nici un cuvânt de spus în administrarea proprietății.

- V-a sugerat să plecați în Statele Unite?

- Nu, a fost ideea mea. Aveam niște veri în Colorado și simțeam nevoia să plec. La început intenționam să stau doar câteva luni, dar ne-am întins. Aveau o fermă pentru turiști și ne-am implicat. Dar nu mai aveam răbdare să mai aștept cinci ani ca Lowlands să fie a noastră.

- Deci te-ai întors să încerci să-l convingi pe Brad să-ți cedeze ferma.

- Da. Dar pentru asta aveam nevoie de o pârghie. Aici intervine Serena. Dacă s-ar căsători cu Brad... nu prea e probabil că-și va ține cumnatul pe jar cinci ani.

- Ați plănuit asta chiar înainte să plecați?

- O, nu chiar așa. El a venit să ne viziteze când a fost în călătorie de afaceri. Serena îl plăcea de când avea cincisprezece ani.

- Și ce simte el pentru ea?

- O place, judecând după felul cum a reacționat când ne-a întâlnit la Johannesburg săptămâna trecută. Nu-l acuz. N-ar trebui să o spun, dar sora mea e o frumusețe.

Karen nu se îndoia. Și Neil era arătos, și ei erau gemeni. Nu știa ce să spună. Ce putea să spună, când propriile ei emoții erau în joc? Nu avea sens să nege că îi păsa de Brad, deși îl cunoscuse de mai puțin de două săptămâni, el avea deja puterea s-o rănească, chiar și de la distanță. Găsi detașarea ca să continue.

- Sper să vă iasă mișcarea. Cinci ani e mult timp.

- Prea lung. E plăcut să vorbesc cu tine, Karen.

- Aștepți vreo reacție?

- Cred că ai dreptate. Suntem calculați, dar avem nevoie de simpatie. Tu nu ne-ai condamnat.

- Cum aș putea? Nu știu ce aș face în circumstanțe similare. Nu e ușor să depindeți de cineva care nu vă e nici măcar rudă.

- Nu e. Deși presupun că ar fi putut fi și mai rău. Dacă tatăl lui Brad ar fi trăit, el ar fi avut grijă de averea

noastră și crede-mă, ar fi fost rău! Măcar Brad e ca un frate mai mare, dar a venit timpul să-mi treacă mie responsabilitățile.

- Și partea surorii tale?

- O va avea... dacă o vrea. Ca soție a lui Brad Ryall, nu va duce lipsă de bani. Se aplecă și porni motorul. Hai să mergem să dansăm. Vreau să sărbătoresc.

Karen ar fi vrut să simtă la fel, dar așteptările ei se risipiseră în ultimele douăzeci de minute. Ar fi vrut să se întoarcă acasă în camera ei și să se împace cu ce aflase. Din nefericire, nu era posibil. Doar dacă nu voia ca Neil să afle efectul pe care îl avusese conversația asupra ei. Și nimeni nu trebuia să știe. Ceea ce simțea pentru Brad Ryall va rămâne secretul ei.

* * *

Invitațiile de săptămâna trecută îi ocupară timpul în următoarele zile, nelăsându-i timp de meditație. Neil dorise s-o mai vadă înainte de sâmbătă, dar îl refuzase, recunoscând că în alte circumstanțe l-ar fi găsit un tovarăș la fel de plăcut cum o găsea el pe ea.

Sâmbătă își aminti de sfatul lui Molly Gordon să se ducă la piață.

Karen menționă asta la micul dejun, după ce Keith plecase și sugeră că Denise ar trebui s-o însoțească.

- Am auzit că e un centru comercial. Mi-ai putea spune ce suveniruri să cumpăr. Nu prea știu să aleg.

- Îmi pare rău, răspunse Denise după o ezitare, am treabă. Sculpturile sunt bune. Au tendința să imite câteva modele. Dacă-ți plac pieile, asigură-te că sunt prelucrate bine. Altfel vor fi țepene și vor crăpa.

Karen găsi o bucată de hârtie și își notă, apoi întrebă:

- Altceva?

- Da, nu plăti cât îți cer; tocmește-te. Știu că mulți englezi nu se tocmesc și vor încerca să profite. Te întorci la prânz?

- Nu, cred că voi rămâne în oraș, dacă nu te superi.

- Bineînțeles. Mai bine ai pleca, dacă nu vrei să ajungi la spartul târgului.

- Ești sigură că nu vrei să vii cu mine?

- Ți-am spus, am treabă. Ne vedem mai târziu.

Mai bine decât nimic, își spuse Karen veselă în timp ce se ducea în cameră să-și ia poșeta. Cu puțină perseverență, putea înlătura barierele pe care Denise le ridicase între ele și să o convingă că nu voia decât să fie în relații bune.

Drumul spre Colesburg era mai aglomerat decât de obicei.

Piața fu ușor de găsit. N-avea decât să-i urmeze pe ceilalți spre un loc din spatele primăriei. Mese cu produse, mărunțișuri și pielărie. Coșuri împletite, păpuși din lemn, lănci, scaune tapisate cu piei de zebră, măști demonice.

O parte din marfă era bună, cea mai multă mediocră. Un obiect îi atrase atenția. Era figura unei egrete sculptată într-un corn de bivol astfel că vârful devenise ciocul păsării. Văzând-o interesată, vânzătorul luă pasărea și i-o întinse.

- Îți place? Ia-o! Zece ranzi!

Asta însemna vreo șase lire. Prea mult, bineînțeles, și totuți cu cât să prețuiești un obiect care necesitase ore de concentrare?

- Îți dau șapte, și înțelese că greșise când ochii lui străluciră.

- Trei, veni o voce laconică peste umărul ei și negrul începu să se certe cu noul venit. Karen întoarse capul și salută ochii cenușii.

- Valorează mai mult de atât, protestă ea.

- Ba mai puțin de jumătate. Trei jumătate. Negrul nu fu supărat când luă banii și îi dădu pasărea lui Karen. Văzându-l cât de satisfăcut strânse banii, Karen fu convinsă că Brad avusese dreptate.

- Nu mă așteptam să te văd aici, spuse ea când se îndepărtară. Piețele nu par decorul tău.

- Cred că ai dreptate. Te-am văzut luând-o în direcția asta arătând gata să fii pungășită, așa că am venit să te salvez de tine însăți.

- Îți mulțumesc!

- Lasă atitudinea asta. Vor să capete cât pot, dar nu apreciază când reușesc. Ai venit singură?

- Denise n-a vrut să vină. Are treabă.

- Îmi imaginez. Am câteva ore libere. Hai să luăm prânzul împreună. La Albert e mâncare bună în week-enduri.

O tenta. N-avea sens să-și spună că face o prostie. Singura cale să-l scoată pe Brad din mintea ei era să se asigure că nu avea de-a face cu el personal, și iată că se repezea la șansa de a fi cu el, neținând cont de ce aflase de la Neil.

Pe de altă parte, ceea ce-i spusese Neil trebuia să fie inevitabil? Serena spera să se mărite cu Brad, era adevărat, dar ce simțea el? El spusese că mariajul trebuia să se bazeze pe compatibilitate, nu pe emoții. Poate că-l atrăgea Serena, dar asta nu însemna că vrea să aprofundeze relația. Brad putea ghici motivele întoarcerii gemenilor, și nu era tipul de bărbat care să fie manipulat.

Restaurantul Albert era rafinat, cu scaune aurite și perdele roșu închis, cu o atmosferă victoriană, contrazisă doar de personalul indian. Mâncarea era bună, și avea vinuri sud-africane.

- În general, femeile nu prea au gust pentru vinuri, remarcă Brad. Păcat de subtilități.

- Generalizezi prea mult. De ce vorbesc mereu bărbații despre „femei“ în ghilimele?

- Din același motiv pentru care mă tratezi ca pe restul bărbaților. Pentru că e mai sigur. Dacă ajungi la caracteristicile individuale, dai de necaz.

- Ar trebui să ne mulțumim cu aparențele?

- Îmi atribui ce n-am spus. Am spus că e mai sigur, nu obligatoriu. În momentul în care separăm o persoană de caracteristicile generale ne implicăm și ne creem probleme. E o opțiune personală de care trebuie să fii conștient. Nu prea mai poți să dai înapoi.

- Dar dacă sentimentul e destul de profund de ce să vrei să dai înapoi? Să împarți e o parte a dragostei. Nu doar lucrurile bune, ci totul.

- E o reacție emoțională, nu una practică.

- Și nu crezi că emoțiile au rostul lor? Cred că pierzi mult.

- Poate ai dreptate. O să încerc și eu o dată. Înțeleg că te-ai întâlnit cu Neil Harlow.

- Doar o dată. M-a adus aici și am dansat. Toți par să meargă la petrecerea de diseară.

- Așa cred. Măcar din curiozitate. Cum ți se pare Neil?

- Pare o persoană plăcută.

- Doar atât. Va fi dezamăgit. El era mai entuziast la adresa ta.

- Asta poate însemna mult sau puțin.

- Tu ce ai vrea să însemne?

- Nu sunt sigură. Abia ne-am cunoscut.

- Și nu crezi că e treaba mea. De fapt, nu e, dar ar trebui să te avertizez. Nu te lăsa cucerită de Neil. El va profita.

- Ești în măsură să știi? Și tu profiți!

- Da? Și Neil nu poate întreține o soție.

- Știu. Poate te șochez, dar n-am venit aici să-mi caut un soț.

- Poate așa crezi tu, dar măritișul le obsedează pe femei din ziua când sunt destul de mari să vadă avantajele de a fi întreținute de un bărbat.

- Ești cinic.

- N-ar trebui să te șocheze. M-ai acuzat de asta la cinci minute după ce m-ai cunoscut. Cât de mult ți-a spus Neil?

- Doar detaliile.

- Dar destul cât să-ți câștige simpatia.

- Până la un punct. Nu e ușor să accepți un tutore la douzeci și cinci de ani.

- N-a fost ușor să fiu așa ceva în ultimii cinci ani. Și „tutore“ nu e cuvântul potrivit. Nu am avut autoritate asupra gemenilor. Erau prea mari ca să nu fie responsabili. Controlez doar proprietatea.

- Păi asta-i problema. Deoarece controlezi proprietatea, îi controlezi pe ei. Cred că tatăl lor era un om aspru.

- Dimpotrivă, era preocupat. Voia să se asigure că le mai rămâne ceva la o vârstă la care ar putea aprecia situația. Dacă ar fi fost lăsați liberi ar fi cheltuit banii pe proprietate într-un an de zile. Nu i-ai cunoscut atunci și abia îl cunoști pe Neil acum. Ce te îndreptățește să judeci cazul?

- Bine, nu te contrazic. Dar termenii nu sunt prea aspri? Alți cinci ani vor însemna atât de mare diferență?

- Sper. Ești bună de avocat. Dar ar trebui să-ți selectezi cauzele de apărat cu mai multă grijă. Oamenii ca Neil se folosesc imediat de orice sprijin acordat.

- Nu cred că asta vrea de la mine. I-am spus că nu prea te cunosc.

- Mă cunoști destul de bine ca să-mi conduci mașina. Și o emisară frumoasă e mereu în avantaj. Mă așteptam să-ți descopere potențialul în direcția asta, deși nu așa de curând. Probabil se așteaptă să-i ia mai mult timp să te convingă înainte să-i susții cauza.

Totuși aș putea să-l scutesc de un efort suplimentar. Când se va mai plânge de situația lui îi vei putea spune că ai făcut tot ce ai putut, dar nesimțitul n-a reacționat!

- Nu a încercat să te denigreze. De fapt, a spus că-i ești ca un frate mai mare.

- Așa a spus? N-aș zice că m-am simțit frate cu vreunul din Harlowi.

- Nu se supără Serena să mai aștepte încă cinci ani ca să-și câștige independența?

- Serena e independentă de mult timp. Are un caracter mai puternic decât fratele ei. Dacă ar fi fost singură, ar fi avut o carieră până acuma, dar nu l-a părăsit pe Neil, așa că au petrecut cinci ani fără nici un rost, jucându-se de-a cowboy-i. L-aș fi respectat mai mult dacă și-ar fi găsit o slujbă decentă.

- Care nu l-ar fi pregătit să preia ferma la timpul potrivit.

- Crezi că acum e pregătit?

- Ar trebui să fie, dacă vrea asta.

- Vrea s-o vândă, vrei să spui.

- N-o va face oricum, chiar dacă îl faci să aștepte?

- S-ar putea. Pe de altă parte, poate îi va veni mintea până atunci și-și va da seama că o casă și pământul valorează mai mult decât prețul lor pe piață. Așa spera tatăl lui.

- S-ar fi putut asigura lăsând plantația sub tutelă permanentă.

- Chiar dacă aș fi acceptat, el nu era omul care să-i nege fiului său orice șansă de a deveni înțelept.

- Vorbești numai de Neil. Serena are cu siguranță și ea ceva de spus.

- Serena e altfel. Până atunci se va căsători și va avea casa ei. Mai bine încheiem subiectul.

Karen era de acord. El spusese tot ce putea fi spus. Așteptă până când el plăti nota, se ridicară și trecură prin holul hotelului.

Brad salută vreo doi oameni, dar nu se apropie de ei. Când își privi ceasul, Karen își dădu seama că era grăbit. Îi părea bine. Cel puțin acum știa. Voia să se însoare cu Serena Harlow. Nu putea s-o fi spus-o mai clar. Cât despre Neil, nu se va schimba nimic.

Mașina ei era parcată pe cealaltă parte a străzii. Deși se grăbea, Brad o însoți, ținând-o de cot ca s-o dirijeze prin aglomerație.

Un bărbat dădu peste ea, iar pasărea căzu și se sparse.

- Îți iau alta.

- Nu vreau alta.

- Ți-a plăcut când ai văzut-o. De ce te-ai răzgândit?

Mașina era la câțiva metri. Brad îi deschise portiera și o așteptă să pornească.

- Îmi pare rău dacă par nerecunoscătoare. Eu...

- E în regulă. Așa simți. Sunt crud și lipsit de inimă, și mai degrabă ai muri decât să accepți ceva de la mine. Mesajul pentru Neil e același.

- Atunci spune-i-l tu însuți. Mulțumesc pentru prânz.

Când se uită în oglindă el, dispăruse deja printre oamenii de pe trotuar.

Când se întoarse, Keith era pe verandă cu o băutură și cu ziarul local. Îl aruncă deoparte și o salută.

- Denise a spus că ai fost la piață. Ai găsit ceva interesant?

- Câteva mărunțișuri. Karen se așeză pe celălalt scaun, punându-și poșeta pe spătar. Denise e acasă?

- S-a dus la conac să înapoieze câteva cărți pe care le-a împrumutat de la Brad săptămâna trecută.

- Nu-i acasă. M-am întâlnit cu el în oraș. Nu m-a depășit pe drum, deci cred că nu s-a întors încă.

- Nici o grijă. Le va lăsa în biroul lui. Servitorii o cunosc. Nu bei ceva rece? Îl strig pe Aaron.

- Nu, mă descurc singură.

Merse înăuntru, luă un pahar din bufet și îl umplu cu suc de lămâie, apoi puse o un cub de gheață.

- Nu suporți să fii servită, nu-i așa?

- Nu când pot s-o fac și singură.

- E un mod de viață care nu va mai dura mult. Doar provinciile din sud păstrează vechea ordine. Șomajul pare să fie alternativa. Cel puțin servitorii au un adăpost și un salariu.

- Și vor mai avea. Dar la libera lor alegere. Oricum, ți-ar face bine să te mai miști puțin.

- Ai vorbit cu afecțiune de soră! E adevărat, Karen. Crezi că ne-am împrietenit?

- Așa cred. Nu mai e reținere între noi. Cel puțin așa simt eu.

- Ai simțit-o când ai venit prima dată? Greu de crezut că ești aici doar de câteva săptămâni.

Așa simțea și Karen. Nici măcar nu mai era aceeași persoană. Karen Grainger de acum câteva săptămâni era doar o fată naivă. Între timp, a trecut prin emoții noi. Dacă experiența nu-i folosea în prezent, se va dovedi folositoare altă dată. Altă dată? Gâtul i se uscă. Altă dată însemna alt loc, și fără Brad n-o atrăgea deloc.

Capitolul 6

Casa familiei Harlow se găsea la vreo douăzeci de kilometri vest de Colesburg.

Serena semăna cu fratele ei. Aveau același nas drept și gură voluntară, același păr blond. Era suplă, cu o fustă de brocart și o bluză de mătase.

Îi salută pe cei trei Graingeri sigură pe ea, dezvăluindu-și interesul la auzul numelui lui Karen.

- Deci tu l-ai reținut pe Brad azi-dimineață. Fierbeam până mi-a explicat circumstanțele. Nu e obiceiul lui să lase o femeie să ia prânzul singură, oricât de ocupat ar fi.

- Nu părea ocupat când ne-am întâlnit. Serviciul la Albert e greoi într-o zi plină ca sâmbăta.

Neil spuse:

- Ajută-mă să fac pe gazda. Probabil că deja cunoști toți atâția oameni de pe aici ca și mine.

Vorbeau cu Molly și David Gordon când sosi Brad, douăzeci de minute mai târziu. Bine că-l avea pe Neil lângă ea când o văzu pe Serena primindu-l pe noul venit cu o familiaritate care îi înțepă inima. Ca și ceilalți bărbați, purta un costum subțire, dar se remarca în mulțime.

- Sunt o pereche potrivită, remarcă Molly vorbind cu Neil. Bineînțeles, îl cunoașteți pe Brad de mult timp, nu-i așa?

- De când eram mici... deși pe atunci cei zece ani diferență contau mai mult. Acum suntem mai apropiați.

- Asta deoarece femeile îmbătrânesc de două ori mai repede decât bărbații, râse Molly. Ne cheltuim cei mai buni ani să găsim un bărbat, și restul întrebându-ne ce am găsit așa minunat la faptul de a fi legată de mâini și de picioare de casă și familie! Când mă gândesc la câte lucruri aș fi putut face!

- Spune-mi unul, interveni soțul ei calm. Principala ta ambiție, din câte îmi amintesc de pe vremea școlii, era să te măriți și să faci cel puțin șase copii.

Neil zâmbi.

- Ai reușit?

- Nu, ne-am împotmolit la al doilea, dar mai avem timp.

- Nu, nu mai avem. Cei doi pe care-i avem par cât șapte! Fiindcă veni vorba, Karen, prietena noastră tânără vine marți. Credeam că ți-ar plăcea să ne vizitezi miercuri.

- Abia aștept.

- Ce cuplu simpatic, murmură Neil când se îndepărtară. Cumpătați, dar drăguți. Cine e prietena cu care trebuie să te întâlnești?

- Fiica unor prieteni de-ai lor din Cape Town.

- E vorba de o fată! Asta schimbă situația. Pentru o clipă, devenisem gelos!

- De ce? Abia ne-am cunoscut.

- Da, dar circumstanțele primei noastre întâlniri au fost neobișnuite. Știai că vechii cavaleri aveau dreptul la mâna domniței pe care o salvaseră?

Karen râse.

- Asta pune probleme. Ce se întâmpla dacă salvau mai mult de una?

- Nu era obligatoriu. O alegeau pe cea mai bună, apoi își atârnau săbiile în cui... de obicei la insistențele ei. Nici o domniță nu voia să riște ca lui să-i placă altă candidată!

- Despre ce chicotiți acolo? întrebă Serena, alăturându-li-se. Sau e secret?

- Secret și personal, răspunse ferm fratele ei: Ia-o de aici, Brad. Nu pot să am o discuție între patru ochi fără să fiu interogat!

- E bine să spui și altora o glumă, spuse Brad. Nu cred că e așa de personală, având în vedere că vă cunoașteți de curând.

- Unele prietenii evoluează repede. Mâna lui Neil era pe umărul lui Karen. Noi doi avem același simț al umorului, dar pe tine și pe Serena probabil că nu v-ar amuza.

- Cred că are dreptate, fu de acord Serena. Nu râdem de aceleași lucruri. E un bufet în sufragerie, dacă e cineva interesat. Nu e meritul meu. Am lăsat totul în grija servitorilor. E bine să vezi fețe familiare după atâta timp. Ai făcut bine că i-ai păstrat, Brad.

- N-au dat semne că voiau să plece. Și trebuie să-i mulțumești lui Ron Trent, nu mie. S-a asigurat că locul era păstrat în felul în care ați fi vrut să-l găsiți dacă vă întorceați pe neașteptate.

- Bunul Ron! Tonul lui Neil era puțin ironic. Tata probabil că i-a intuit potențialul când l-a angajat. Nu l-ai cunoscut pe administratorul nostru, nu-i așa, Karen?

- Nu. Dar mi-ar plăcea. Poate îl putem găsi acum?

- Te duc eu, se oferi Serena. Cred că e cu fratele tău. Neil, anunță că se servește masa.

Ron Trent era un bărbat de aproape patruzeci de ani, puțin mai înalt decât media, bine dispus, și bine făcut. O salută pe Karen, îl felicită pe Keith că are o soră atât de frumoasă și păru stânjenit când se vorbi de eforturile lui în ultimii cinci ani.

- Am avut ajutoare când am avut nevoie, spuse el arătând spre Brad. La el ar trebui să vă uitați.

Serena râse.

- Nu vei găsi o femeie să renunțe astfel la laude. Vă mulțumesc amândurora. E bine să vii acasă și să vezi că nu prea s-a schimbat.

- Vrei să rămâi definitiv, acum că te-ai întors? întrebă Keith.

- Așa aș spune. Acum că m-am întors, nu știu cum am putut sta departe atâta timp. Nu că ar schimba ceva în Lowlands. Ron va administra totul pentru noi, nu-i așa, Ron?

- Cât timp e nevoie de mine. Trebuie să vedem cum merg treburile.

Încă un cuplu se alătură grupului, reținând atenția Serenei.

- Mai bei ceva? o întrebă Brad pe Karen. Sau vrei să mănânci?

- Am promis că-l aștept pe Neil.

- Sunt sigur. Tulburător când se întâmplă așa ceva, nu?

- Nu știu la ce te referi, dar...

- Ei, haide! Când v-am întrerupt erai vrăjită, chiar dacă felul în care i-ai luat apărarea în după-amiaza asta n-ar spune nimic. Ești topită după el.

Avea dreptate; dar nu după Neil.

- Credeam că nu crezi în dragostea la prima vedere.

- Am zis că nu cred că durează. Și ce am spus mai devreme e încă valabil. Neil nu e pregătit să-și ia o soție. Și nu mă refer numai la partea financiară.

- Are aceeași vârstă cu Serena. Și pe ea o consideri gata de măritiș.

- Vârsta nu contează. Ci starea de spirit. Poate că sunt identici din multe puncte de vedere, dar când vine vorba de căsătorie, Serena i-o ia înainte. Neil are nevoie să se stabilizeze, ceea ce nu va face atâta timp cât e cineva lângă el îndemnându-l în direcția cealaltă.

- Adică eu.

- În clipa de față, da. Și nu doar din cauza lui Neil îmi fac griji. Nu e genul de bărbat de care ai nevoie.

- Crezi în potrivirea după computer.

- Are atuurile ei. Cel puțin va fi o armonie a intereselor. Nu ai nimic în comun cu Neil.

- Ba am ceva. Ne placem unul pe altul. Presupun că n-are sens să neg că sentimentele mele sunt mai adânci decât atât.

- S-a întâmplat ceva cu tine în ultimele zile. Dacă sentimentele tale pentru Neil sunt atât de superficiale cum spui, atunci trebuie să fie altă cauză.

El era aproape de adevăr.

- De ce nu ne lași în pace? Suntem amândoi destul de mari să ne descurcăm fără ajutorul altcuiva!

- În regulă. Te las singură. Dar te avertizez că nimic nu mă va convinge să predau controlul asupra proprietății mai devreme de cinci ani, orice s-ar întâmpla.

- Nu-mi pasă de proprietate!

- Nu, nu cred. Dar lui Neil îi pasă și când va afla că n-o va căpăta își va schimba atitudinea. Îi spui tu sau îi spun eu?

- N-ai decât să-i spui tu. Nu mă amesteca pe mine.

- Înseamnă că nu ești nici pe jumătate sigură de sentimentele lui pentru tine cât ești de ale tale pentru el? Nu-ți face griji, copilă, nu te voi da de gol. Îl trimit pe Neil.

Seara trecu. Karen fu recunoscătoare când Keith sugeră să plece la zece și jumătate. Neil se oferi s-o ducă el mai târziu dacă ar mai fi vrut să stea, dar văzându-l pe Brad privind-o, refuză.

- Ne întâlnim mâine? întrebă Neil. Am putea merge la Durban.

- Bună idee, răspunse Keith în locul ei. L-ai văzut doar puțin când te-am luat de la aeroport și ai nevoie de o schimbare de decor.

- Pare amuzant, se auzi ea răspunzând fără să se gândească. La ce oră?

- La nouă și jumătate, ca să avem timp. Vom petrece după-amiaza în oraș, apoi ne întoarcem pe coastă să cinăm.

Ajunseră acasă și le spuse noapte bună lui Keith și Denisei. După un timp auzi ușa celuilalt dormitor deschizându-se și închizându-se. Se auziră pași pe coridor, apoi un scaun pe verandă.

Așadar nici Keith nu putea dormi. Karen se sculă și își puse halatul, simțind nevoia să discute cu el.

- Te-am auzit când ai ieșit. Ești... vocea i se stinse când văzu că era Denise... Îmi cer scuze. Credeam că e Keith.

- M-am gândit eu. Doarme somnul drepților, așa că mă tem că va trebui să aștepți până mâine pentru un umăr pe care să plângi.

- Ce te face să crezi că am nevoie de un umăr pe care să plâng?

- Faptul că Brad se va însura cu Serena. Și-au arătat intențiile în seara asta. Și nu-mi spune că nu-ți pasă. Îl urmărești pe Brad de când ai venit aici.

- Nu e adevărat!

- Nu? L-ai făcut să-ți împrumute mașina, l-ai invitat aici când eu nu eram de față.

- El a venit. Nu l-am invitat eu. S-a întâmplat să fiu doar eu când a venit.

- Eram acasă. Puteai să mă chemi.

- A fost în ziua cu furtuna. Aaron a spus că preferi să nu fii deranjată.

- Ei bine, greșea. Prefer să fiu anunțată când am oaspeți... dacă nu pe moment, măcar mai târziu. Ție și fratelui tău vă pasă doar de voi!

- Fratele meu e soțul tău.

- Amintește-i lui. Știai că se vede cu Molly Gordon, nu-i așa?

- Molly? Vrei să spui că merge la ferma Gordon?

- Vreau să spun că au o aventură.

- E ridicol!

- Persoana care mi-a spus nu credea la fel.

- Atunci, persoana care ți-a spus ar trebui să se îndoiască. Oricine poate vedea că Molly e nebună după soțul ei.

- Deci nu crezi că ar face asta?

- Nu asta am vrut să spun. Sunt sigură că fratele meu n-o consideră decât o prietenă.

- Atunci cum de a fost văzut acolo atât de frecvent? Nu era prieten cu David.

- Poate că era și nu ți-ai dat seama. Chiar dacă i-a vizitat de vreo două ori când Molly era singură nu înseamnă că e ceva între ei. Îndrăznesc să spun că unii au crezut că e ceva între tine și Brad, după cât timp stai acolo.

- Cred că am căutat-o. Dar nu mai trec pe la el.

- Pentru că se însoară cu Serena Harlow?

- Are legătură cu asta... deși nu în felul în care-ți imaginezi. N-ai înțelege nici dacă aș găsi cuvintele potrivite să-ți explic. Nu sunt sigură că înțeleg nici eu.

- Aș putea încerca. Îl iubești?

- Nu. Îmi place stilul lui de viață. Asta am visat când eram doar o fată din Kingston.

- Dat te-ai măritat cu Keith.

- Doar pentru că a fost cea mai bună ofertă. Îmi pare rău dacă te întristez. Era tânăr și ambițios, și mi-a promis luna de pe cer. Am crezut pentru că am vrut să cred.

- Nu aveai sentimente pentru el?

- Eram atrasă de el. Destul cât să mă conving singură că aș putea fi cu el. Dacă nu ar fi venit la Breckonsridge ar fi mers, dar văzând plantația lui Brad mi-au revenit obsesiile. Apoi când mi-a cerut să-i organizez petrecerile... ei bine, am ajuns s-o văd ca pe casa mea. M-a lăsat să aleg culorile pentru sufragerie toamna trecută, și îmi dădea mână liberă cu servitorii când era plecat. Mă vedeam doamna conacului tot timpul. Când s-a întors dintr-o călătorie în Statele Unite acum câteva luni lucrurile s-au schimbat. Cred că atunci s-a hotărât să se însoare cu Serena. N-a mai dat petreceri după aceea. Poate s-a gândit că nu e bine ca altă femeie să conducă gospodăria înaintea ei. Atunci nu mi-am dat seama. Credeam că fratele tău mi-a pus bețe în roate. Nu a spus-o niciodată, dar nu-i plăcea să mă duc acolo.

Acum Karen înțelegea. Brad călătorea mult și era bucuros să aibă pe cineva care să-i țină gospodăria în ordine în absența lui, apoi și-a dat seama că Denisei îi plăcea rolul și a luat măsuri s-o îndepărteze treptat, știind că va aduce acasă femeia cu care voia să se căsătorească.

- N-ai de ce să-l acuzi pe Keith că nu i-a plăcut. Își voia soția pentru el însuși, ca un egoist.

- Keith vrea genul de soție care eu nu pot să fiu. Una care să-i facă mulți copii, să fie mulțumită să stea acasă și să-i îngrijească. Am fost cinstită cu el de la început. I-am spus că nu vreau copii.

- Poate s-a gândit că o să te răzgândești.

- Atunci, a greșit. Unele femei n-au instinct matern, și eu sunt una dintre ele. Și mama mea a fost așa. Doar că ea nu știa.

- Dar tatăl tău?

Denise râse.

- N-am idee. Ne-a părăsit la trei zile după ce m-am născut și nu s-a mai întors. Am trăit împreună cu bunicii. Nu erau bogați, și să întrețină încă două persoane le-a luat toate resursele. Mă strecuram noaptea afară, priveam oamenii din casele mari cum se distrează și îmi spuneam că într-o zi voi trăi și eu așa. Dar nu acolo. Voiam s-o iau de la capăt. Keith vorbea mult despre Africa de Sud când ne-am întâlnit. Țara Făgăduinței, spunea el. Strânsese destui bani ca să încerce, așa că m-am măritat cu el. Și am ajuns aici.

- E o slujbă bună. Și lui Keith îi place.

- Știu că așa e. Dar nu pot să nu compar. Dacă aș fi fost liberă aș fi putut avea totul.

- Dar dacă nu te-ai fi măritat cu Keith probabil n-ai fi ajuns în Africa de Sud.

- Nu, e adevărat. N-aș fi știut că există Breckonsridge și Keith poate și-ar fi găsit o soție mai bună. Una ca Molly, de exemplu.

- Denise, sunt sigură că nu e nimic între ei. Deși, dacă nu-ți pasă de el, nu înțeleg de ce te-ar deranja.

- Lasă psihologia pe seama experților. Finalurile fericite există doar în cărți. E târziu să începi să rescrii viața noastră.

- Ai putea măcar încerca.

- Crezi că l-ar interesa?

- Cred că merită șansa să-ți răspundă el. Nu vei încerca să-l convingi să te ia de la Breckonsridge, nu-i așa? Îi place aici și s-ar putea să nu mai găsească un post atât de bun.

- Nu-l iau de aici. Nu trebuia să te implic în asta. Ai problemele tale.

- Îmi pare bine că am vorbit. M-a ajutat să văd lucrurile mai clar.

- Și pe mine. Mă duc să mă culc. Asta ar trebui să faci și tu. Poți răci aici.

Karen spuse noapte bună și se duse în camera ei.

Dacă Denise pleca?

Refuză să se gândească la această alternativă.

Capitolul 7

Ca și în alte stațiuni, weekendul în Durban era o perioadă de distracție în familie, plajele se umpleau de oameni și parcările de mașini. Pe litoral se lucra în vederea sezonului care se apropia, toți vopseau case și plantau flori.

Au luat prânzul devreme la un restaurant cu vedere spre port, au petrecut o oră la Oceanarium văzând tot felul de pești din zona subtropicală, printre care și peștele pufos și alte specii, clasificate după adâncimea la care trăiau, apoi s-au plimbat pe afară.

- Trebuia să ne luăm costume de baie, comentă Neil.

- Scăldatul e sigur? Nu sunt rechini?

- Sunt plase de-a lungul coastei și turnuri de pază. Sunt mai puține șanse de accidente decât pe plajele britanice... oricum mai puține decât pe cele americane. Eu și Serena stăteam ore în șir în apă.

Orice, numai despre ferme n-a învățat, presupuse Karen și simți o simpatie pentru tatăl lui, care iubise Lowlands destul încât să încerce s-o păstreze în familie după moartea sa. Brad avea cu siguranță dreptate că Neil voia să vândă proprietatea, dar nu părea deloc că alți cinci ani îi vor schimba atitudinea. Atunci de ce să nu-l lase să vândă acum și Lowlands să fie cumpărată de cineva care s-o aprecieze?

Răspunsul era limpede. Lui Brad i se dăduse o responsabilitate, și el o va îndeplini ca atare. Îi părea rău de Neil, dar înțelegea punctul de vedere al lui Brad.

Neil o invită la ceai într-un hotel modern lângă plajă. Privirea lui Karen fu atrasă de o vitrină cu bijuterii din magazinul hotelului. O piatră prețioasă o atrase în mod deosebit cu apele ei de la maroul cel mai închis la auriu.

- Ochi de tigru, o informă Neil. E deschis. Hai să privim mai de aproape. În cele din urmă ea alese o brățară și un inel. Neil insistă să le plătească, neluându-i în seamă protestele și ea nu se dădu în spectacol în fața vânzătoarei.

- Ești drăguț. Dar trebuie să mă lași să-ți dau banii. Nu pot accepta un asemenea cadou de la tine, Neil.

- De ce nu? Nu sunt scumpe. Aș fi dorit să aibă ceva mai bun.

- N-aș fi vrut ceva mai bun. Și n-aș fi intrat acolo dacă știam că vrei să faci asta.

- Nu înțeleg de ce te agiți atâta. Majorității fetelor le place să li se ofere câte un cadou. Fără obligații. Dacă mă faci să primesc banii mă voi simți un om de nimic. Asta vrei?

Karen își mușcă buza.

- Bineînțeles că nu. Bine. Atunci, îți „mulțumesc".

- Cu plăcere. Cum am mai spus, aș fi vrut să fie ceva mai frumos. Încă mai avem o șansă.

Plecară din Durban la șapte când începea să se însereze.

- Vom cina la The Haven, o anunță Neil cu aerul că s-a hotărât pe moment. Apoi o vom lua prin Stanger până la drumul spre Colesberg.

- Nu prea ai uitat.

- Lucrurile nu se schimbă așa repede prin părțile astea, mai ales la țară. Ar trebui să vezi mai multe. Aș vrea să te iau la Richard's Bay să facem surf. Ai făcut vreodată?

Karen scutură din cap.

- Sunt multe locuri pe care nu voi avea timp să le văd înainte să plec.

- Atunci, nu pleca. Cel puțin nu așa curând cum ai planificat. Mi-ar plăcea să rămâi, Karen. Foarte mult.

Ne-am putea distra împreună. Am putea chiar să aflăm că nu putem trăi unul fără celălalt. Multe lucruri s-au întâmplat.

- Da. Așa e. Dar nu cred că pot să rămân, Neil. Mă așteaptă un unchi și o mătușă.

- N-ai părinți? Când ai vorbit despre familie mai înainte, am presupus că te refereai la mama și tatăl tău. Înseamnă că mai avem altceva în comun.

- Altceva?

- Amândoi suntem buni de căsătorit. Viața poate fi frumoasă.

- Mai sunt și alte lucruri.

- Da, așa e. Dar mai târziu, după distracție. Trăiește-ți viața din plin cât poți, asta e rețeta mea, pentru o bătrânețe fericită. Aș putea trăi măcar din amintiri.

Ea râse.

- Dacă apuci să trăiești atât!

- Voi trăi din plin până la cincizeci de ani. Deci mai am un sfert de veac. Destul pentru tot ce vreau să fac.

Dar nu pentru ea. Karen voia să iubească un bărbat; să se mărite cu el; să trăiască împreună cu el o viață; asta voia ea să facă. Dar nu cu orice bărbat. Dacă nu-l putea avea pe Brad, nu voia nici unul. Cel puțin așa simțea acum.

Cina se ridică la nivelul așteptărilor. Începură cu o băutură în bar, apoi se mutară în restaurant. La sugestia lui Neil, Karen comandă melci ca aperitiv și din fericire îi găsi delicioși. Apoi serviră languste cu creveți, măsline și orez, apoi o salată de fructe.

- M-ai răsfățat astăzi, oftă ea mulțumită. Mâncarea a fost excelentă.

- Îmi pare bine că ți-a plăcut. Trebuie să mai venim.

- Bine, dar aș fi mulțumită cu un loc mai puțin pretențios data viitoare.

- N-am mai întâlnit o fată care să aibă atâta grijă de buzunarul meu! Locul ăsta nu-i prea scump.

- Îmi pare rău, dar cum trăiești dintr-o rentă...

- O, nu-i așa mică încât să nu te pot duce la restaurant. Unii ar putea-o considera generoasă. Totul e relativ, nu? Comparat cu ce e blocat pe proprietate, eu și Serena trăim cu alune.

- Dar Lowlands aduce un venit constant. Cât te va ține capitalul dacă vei trăi cum mi-ai povestit în mașină?

- Destul. Și mai sunt câteva afaceri în care aș intra. Dacă nu te extinzi rămâi sărac. Eu vreau să mă extind... într-un fel sau altul.

- Și dacă Brad nu reacționează cum te aștepți?

El râse.

- Cu puțin noroc, Brad va fi prea ocupat cu viața în familie ca să-i mai pese de Lowlands. Sora mea nu-i va mai lăsa timp liber.

Brad și Serena semănau: aveau o voință puternică, erau independenți și capabili să fie nemiloși când își doreau ceva. S-ar putea ei înțelege? Era greu de crezut că Brad nu știa ce face, dar dragostea orbește.

Era zece când fură gata de plecare. Cauciucurile mașinii fuseseră tăiate și se dezumfaseră. Priviră amândoi, Karen tristă, iar Neil înjurând.

- Cine ar face așa ceva? E vandalism!

- Așa e. Poate că n-ar trebui să mă plâng. Cândva și eu făceam la fel.

- E o diferență. Tu o făceai din impuls; asta a fost calculată.

- Nu neapărat. Nu că ar conta. Nu putem pleca. Îi voi telefona Serenei. Dacă ea e plecată, ne va lua Ron.

- Dacă nici unul din ei nu e liber?

- Vom vedea. Hai înăuntru. Poate că cei care au făcut-o n-au plecat.

Li se dădu voie să folosească telefonul de la recepție.

Neil îi explică Serenei situația și îi ceru să vină cu dubița să-i ia.

- Va fi aici în treizeci și cinci de minute. Putem să bem ceva.

- Barul se închide, domnule, interveni șeful de sală. Dar puteți servi o băutură în holul oaspeților. Vă voi trimite un chelner.

Holul oaspeților era aproape pustiu. Se așezară lângă ușă și comandară băuturi chelnerului indian.

- E liniște aici, comentă Karen după ce el adusese băuturile. E prea departe de Durban ca să fie aglomerat.

- N-a început sezonul. Va fi plin începând din decembrie. Neil se strâmbă la pahar. E mai multă gheață decât lichid aici. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

- Nu e vina ta. Oricum, a fost o zi plăcută și am văzut Durbanul. N-am de gând să mi-o stric.

- N-ai văzut decât o parte. N-ai văzut Beria și Blufful. Nici Valea Celor o Mie de Coline și barajul de la Nagle. Ar trebui să le vezi.

Karen râse și-și scutură capul.

- Vorbești ca Molly Gordon și ceilalți. Oi fi tu semiamericanizat, dar în inima ta ești sud-african... și ești mândru de asta.

- Ai dreptate. Dar nu-i spune Serenei. Ar râde de mine dacă m-ar bănui de patriotism.

Îl auzi ușurată pe Neil că anunță sosirea surorii lui, apoi îl văzu pe Brad urmând-o pe aceasta în hol.

- Ne-am uitat la mașină. Voi suna service-ul din Clesburg să trimită o macara la prima oră a dimineții. Dacă sunteți gata, ne întoarcem chiar acum. Vă voi lăsa pe voi doi și apoi o voi duce pe Karen acasă.

- Spuneai că vii singură, îi spuse Neil cu voce scăzută surorii lui, în timp ce Brad pornise deja spre ușă.

- Vrei să spui că așa ai presupus. Nu am avut timp să-ți spun că Brad era acolo când ai telefonat. Firește, nu m-a lăsat să conduc singură la ora asta. Îl cunoști pe Brad. Cu ce te deranjează?

- Nu mă deranjează. Dar aș fi preferat s-o duc pe Karen acasă.

- Data viitoare, prietene. Îi zâmbi lui Karen. Sper că n-o să blestemi soarta.

- Trebuie să acceptăm inevitabilul.

- Să nu-ți schimbi modul de gândire, dragă. Haideți, sau Brad o să se supere.

Brad deschise portiera mașinii pentru Karen, apoi Serena intră lângă ea, iar Neil se așeză în față. Ieșiră pe drumul principal. Serena vorbi tot timpul drumului. Brad opri în curtea din față și cei doi gemeni coborâră.

- Vino în față, îi spuse Brad lui Karen. O așteptă să se mute, apoi le făcu cu mâna.

- Te-ai distrat bine? Ți-a luat toată ziua.

- Asta a fost ideea. A fost un sfârșit nefericit al unei excursii plăcute. Își va putea folosi Neil asigurarea?

- Dacă e asigurat pentru asta. Nu m-aș neliniști. Lui n-o să-i pese.

- Greșești. A fost foarte supărat.

- Sunt sigur. Anticipase un lung drum înapoi și poate voia să parcheze pe drum. Îți subestimezi atracția.

- Nu se poate spune la fel despre puterea ta de previziune! Îi vezi numai părțile rele!

- Nu e adevărat. Vreau doar să-ți faci o părere realistă despre el.

- Mi-am făcut-o deja.

Ea nu dorea să fie în mașină cu Brad. Ar fi putut să-i spună că n-o interesează Neil, dar era ca și cum și-ar fi dezvăluit singură sufletul. Făcându-l să creadă că îi plăcea de Neil, măcar se putea apăra.

Ceva îi căzu din poală. Când își atinse încheietura mâinii observă că brățara lipsea. Se aplecă s-o caute și o ridică s-o pună în poșetă până va avea timp s-o examineze.

- S-a rupt?

- Nu pare. Probabil închizătoarea nu-i prea sigură. Trebuia s-o fi verificat.

- L-ai lăsat pe Neil să ți-o cumpere?

- Da. A insistat s-o plătească. Eu n-am vrut.

- Atunci nu trebuia să-l lași.

- Nu era scumpă și eu...

- Îmi dau seama că nu e scumpă. E pentru turiști, producție de serie fără valoare.

- Poate. Dar îmi place. Și valoarea nu constă doar în preț. Dacă pentru toate s-ar folosi banii ca etalon, lumea ar duce-o mult mai rău decât o duce deja!

- Nu asta am vrut să spun, știi bine. Cadourile oferite de un bărbat unei femei pot fi interpretate. Ceva ieftin e o insultă!

- Nu e drept!

- Bineînțeles că tu nu crezi asta, sau nu vrei s-o admiți. E de la Neil, deci o îndrăgești. Cineva trebuie să-i dea lecții.

- Nu te amesteca! Nu e treaba ta. Mi-ai spus tu însuți ieri că nu răspunzi de comportarea lui. Nu-i vorbi despre mine.

- Nu vrei? Poate că ai merita și tu niște reproșuri.

- De ce? Pentru că nu-ți recunosc dreptul de a face și a spune ce vrei? Îmi pare rău, dar eu nu cred că ești buricul pământului, cum cred alții. Ce cred sau simt pentru Neil e treaba mea. Nu te amesteca, te rog.

Când în cele dun urmă se opriră în fața căsuței, ea duse mâna la clanța portierei. După ce coborî, mașina

plecă imediat, luminile din spate legănându-se până dispărură la curbă. Niciodată nu se mai simțise atât de singură.

* * *

Barbara Bray se dovedi una din acele persoane agitate pe care mulți le găseau obositoare. Karen o găsea optimistă: o tânără expansivă, cu un simț al umorului care te făcea să uiți de necazuri și să te bucuri. Era atractivă ca o puștoaică, cu părul negru tuns scurt și lăsat pe frunte deasupra unui nas obraznic și a unor ochi căprui. Era doar cu câțiva centimentri mai înaltă decât Karen, dar o făcea să se simtă aproape pitică.

- Tocmai încep să-mi accept feminitatea, se destăinui ea zâmbind. Mereu am vrut să fiu băiat. Când voi împlini douăzeci și unu de ani în curând, îi voi uimi pe toți, transformându-mă într-o frumusețe răvășitoare. Va trebui să port o perucă până îmi crește părul, dar îi voi impresiona.

- Vei fi fatală, fu de acord Karen, și izbucniră amândouă în râs. Ce-ar fi să-ți încerci noua imagine la club, sâmbătă? Neil Harlow a sugerat să mergem în patru...

- E cel care tocmai s-a întors din Statele Unite, nu-i așa? Mi-ar place să merg în America, ție nu?

- Nu m-am gândit la asta. Călătoria până aici a fost visul meu.

- Da, probabil că sunt multe diferențe. Și mie mi-ar plăcea să vizitez Anglia.

- Ei bine, dacă vii, sunt sigură că unchiul și mătușa mea te vor găzdui. Și eu mă duc acasă peste câteva săptămâni.

- Asta e acceptabil, dar de ce nu și sugestia mea să stai la familia Barbarei? întrebă Molly. Eu nu văd nici o diferență!

- Diferența e că n-o cunoscusem pe Barbara când mi-ai spus, toți îmi erau străini.

- Acum că ne-am cunoscut, vei veni la Cape Town? Ne-ar face plăcere să stai la noi. Mai bine vii cu mine când mă întorc și-ți petreci ultima săptămână la noi. Ne vom distra!

- Nu e o idee rea. Molly se îndoia. Sau crezi că Keith s-ar supăra dacă ai pleca mai devreme? Ieri spunea că săptămânile trec repede.

- Am să-l întreb. Mi-ar plăcea să văd Cape Townul.

Cercetându-și fratele după cină, Karen știu că nu va aduce vorba. El era tras la față și obosit, fără energia de a mai face un efort, și abia dacă scoase câteva cuvinte.

Denise se retrăsese devreme, pretextând că o doare capul, lăsându-i singuri. Și lui i-ar fi făcut bine să vorbească, dar cum și ea era abătută, nu putea deschide discuția. El stătea ascuns după ziar, deși Karen era sigură că nu citește.

Karen se duse la ușă și privi noaptea fără lună. Aroma eucaliptilor de peste drum îi ajunse în nări. Era un miros pe care îl va asocia în viitor cu Africa.

- Cum te-ai înțeles cu oaspetele lui Molly? întrebă Keith, și ea se întoarse în cameră și-l văzu privind-o peste ziar.

- Bine. Barbara e plină de energie. Ne întâlnim cu ea mâine dimineață la o cafea, apoi Neil ne va duce la Kranskop și cu feribotul la Tugela să vizităm Ntuli Kraal. Am auzit că e un sculptor.

- Unul din cei mai buni. Împături ziarul și-l puse pe canapea. Neil Harlow te place. Nu că te-aș condamna. Mă întrebam ce simți pentru el.

- Îmi place de el, dar cam atât. Mă îndoiesc că pentru el înseamnă mai mult. Suntem doar prieteni.

- Așa credeam și eu, dar Brad are altă impresie.

- Nu e treaba lui.

- N-ar trebui să fie. Dar legătura lui cu cei doi Harlow schimbă lucrurile.

- Ți-a spus el asta?

- Nu el, ci Molly Gordon. Cred că toată lumea gândește așa.

- Nu cred. Neil ar fi distrus dacă toți i-ar ști problemele.

- Dar nu-l deranjează că tu știi.

- Asta-i problema. Mi-a spus el însuși. Brad n-ar trebui să se amestece unde nu-i fierbe oala!

- Nu cred că se amestecă. Dar lucrurile astea se află într-o comunitate restrânsă. Se știa înainte ca gemenii să plece în Statele Unite. Repede mai sari în apărarea lui Neil!

- Nu pentru asta sunt buni prieteni?

- Și Brad? Nu-l consideri prieten.

- Brad n-are nevoie să-i ia cineva apărarea. E capabil să-și urmărească interesele. Nu-mi place cum procedează cu Neil, făcându-l să aștepte zece ani până primește proprietatea. Sună a despotism.

- Poate că n-are de ales. Ar fi imposibil din punct de vedere legal să schimbe termenii tutelei, mai ales că știe că Neil va vinde proprietatea imediat.

- Nu mi-a lăsat impresia asta.

- Deci ai discutat cu el? Neil te pune să-l susții, Karen? A încercat să te folosească?

- Nu. A venit vorba doar, și n-am văzut nici un motiv să-mi ascund părerile, asta e tot. Vrei ceva de băut?

- Nu, n-am chef să beau.

Nici ea n-avea, dar se duse și-și turnă suc de lămâie, adăugând gin și gheață.

- Nu ești bună de barman, observă Keith. Gheața se pune întâi.

- Știu, mereu uit.

- Keith, ce e cu tine și Denise? Poate nu trebuie să mă amestec, dar mă îngrijorează să te văd așa.

- Mulțumesc. Pentru mine contează că-ți pasă. Nu știu ce se va întâmpla pentru că nu știu nici pentru mine. E pusă pe ceartă în ultimul timp. Știi, de când suntem căsătoriți nu ne-am certat niciodată cu adevărat până acum. Altădată nu se certa. Spunea că e degradant.

- Poate că ar fi bine să te mai descarci decât să ții în tine.

- Câteodată cred că ești mai în vârstă decât scrie în certificatul tău de naștere. Într-o zi o să fii o soție bună.

Doar dacă ar putea simți pentru altcineva ceea ce simțea pentru Brad, și nu credea asta posibil. Nu era sigură că dragostea este un sentiment care să merite dacă aducea atâta nefericire.

Capitolul 8

Keith plecase deja când Karen veni să-și ia micul dejun. Denise stătea la masă cu o țigară între degete. Arăta mai bătrână decât cei douăzeci și opt de ani ai săi.

- Pleci undeva? întrebă ea observând costumul de safari al lui Karen. Nu-ți uita pușca!

Karen râse.

- Mergem să ne plimbăm.

- Cine?

- Barbara, Neil și eu. De ce nu vii și tu cu noi? Sunt sigură că fratele meu nu se va supăra să ia prânzul singur.

- Keith se întoarce târziu. Se duce să vadă niște pământ pe care Brad vrea să-l cumpere. Voi rămâne aici, mulțumesc. E prea cald azi.

Denise voia să fie singură. Să te frământi singură nu era o soluție și semăna cu a-ți plânge singură de milă. Viața trebuia să continue chiar dacă nu totul merge bine.

- Dacă vrei să-l aduci pe Neil la cină, spune-i lui Aaron. Vrea să știe dinainte.

- Nu cred. O ia pe Barbara și o duce în oraș, așa că voi lua mașina și o voi lăsa acolo peste zi. Nu vrei să vii cu noi?

- Nu, mulțumesc. Am treabă.

- Atunci, poate altă dată.

- Da. Altă dată. Distrați-vă.

Neil și Barbara o așteptau în holul hotelului, atât de prinși în conversație încât la început n-o observară.

- Neil îmi povestea despre ferma vărului său. Sună aventuros!

- Dar e muncă grea, interveni el. Bob nu transportă pasageri, personal sau pe cei din familie. Doar clienții care plătesc se bucură de servicii.

- Dar cred că ți-a plăcut, dacă ai stat atât de mult.

- Era un loc ca oricare altul. Oricum, Serenei îi plăcea.

Până când Brad i-a oferit o alternativă mai tentantă. Karen nu se mai gândi la el. Astăzi voia să uite totul despre Brad și să se distreze.

Privi ușile care se deschideau și descoperi silueta înaltă în pantaloni largi și jachetă din mijlocul unui grup. Nu avea cum să scape de Brad. Era peste tot.

Brad discuta cu doi bărbați și se duseră într-un colț. Deodată, el îi văzu. Karen îl salută din cap, apoi se concentră la discuția dintre Neil și Barbara.

- N-ar trebui să plecăm? întrebă Karen. Dacă vrem să ne întoarcem la o oră rezonabilă, ar trebui să mergem.

- Cred că ai dreptate. Haideți, fetelor. Sunt în slujba voastră pentru tot restul zilei.

Cu coada ochiului, Karen îl văzu pe Brad spunând ceva tovarășilor săi și apoi ridicându-se. Încremeni când veni la masa lor.

- Nu v-am văzut când am intrat. Mergeți undeva?

- La Kranskop și cu feribotul, răspunse Neil. Nu cred că o cunoști pe Barbara. Stă la familia Gordon. Barbara, el e Brad Ryall.

Brad întinse mâna, relaxat.

- Molly spunea că trebuie să vii. Sper să-ți placă aici.

- Sunt sigură că-mi va plăcea. Nu ești șeful fratelui lui Karen?

- Așa e. Vino la Breckonsridge dacă te interesează trestia de zahăr, și-ți voi arăta locul. Vii la prânz sâmbătă?

- Dai o petrecere? întrebă Karen.

- Vrei o petrecere?

- O, nu. Bineînțeles că nu. E bine la prânz. Păcat că la noi vremea e mai proastă. Multor oameni de acasă le-ar plăcea să ia prânzul afară fără să se teamă că vremea va fi rea. O să duc dorul petrecerilor.

- Voi căuta să-ți împrospătez impresiile. Suntem o rasă sensibilă.

- Oricum, lui Karen îi place de noi. Așa a spus.

- Așa a spus? I-ai atins vreo coardă sensibilă. Dacă fratele tău e acasă când te întorci, spune-i că voi trece pe la el pe la șase.

Karen dădu din cap afirmativ, fără să-l privească, și îl auzi luându-și rămas bun.

- Acum plecăm?

- Abia aștepți, spuse Neil cu afecțiune, luându-le de brat pe amândouă.

Înainte să se întoarcă în oraș în după-amiaza aceea, relațiile dintre cei trei se schimbară. Barbara și Neil se potriveau de minune. La un moment dat când cele două tinere rămaseră singure, Barbara întrebă direct dacă era ceva între ea și Neil și se bucură când Karen îi spuse că nu.

- E deosebit de băieții de acasă. E sigur de el. Îmi plac oamenii care știu ce vor.

Neil sugeră să ia cina și să danseze la un hotel.

- De ce nu te duci tu cu Barbara, sugeră Karen. O poți duce la fermă să se schimbe și apoi la Lowlands.

- Bine. Ne vedem cel târziu sâmbătă.

Sâmbătă la Breckonsridge: râsete și pajiști însorite; miros de cărbune și fripturi. Karen presupuse că Serena va juca rolul de gazdă. Se bucură că n-a fost invitată să vadă interiorul casei. Așa îi venea mai ușor s-o accepte pe Serena ca stăpână aici.

Întunericul căzu înainte să ajungă la cotitura din spatele proprietății. Văzu luminile altei mașini. Claxonul îi spuse cine era. Claxonă și ea, făcându-i semn cu mâna fratelui ei.

În fața căsuței era și mașina lui Brad. Karen îl aștepta pe Keith să coboare.

- Ai avut o zi grea? întrebă ea și Keith se strâmbă.

- Una lungă. V-ați distrat?

- Foarte bine. Ne-am întâlnit cu Brad în oraș de dimineață. Mi-a spus să-ți spun că vine pe la șase.

- Înseamnă că n-a așteptat mult. M-aș fi întors de mult, dar mi s-a spart un cauciuc și n-aveam roata de rezervă. Până la urmă am găsit o mașină care avea una care se potrivea. Îmi pare rău c-ai așteptat, Brad. Am avut ghinion astăzi.

- Nu contează. Mai bine ați intra. Trebuie să vă spun ceva.

Karen se crispă.

- E vorba de Denise, nu-i așa? A plecat!

- Știai că are de gând să facă asta?

- Nu, dar ar fi trebuit să înțeleg că vrea s-o facă. S-a purtat ciudat azi-dimineață.

- De unde știi că a plecat? întrebă Keith. Ai văzut-o?

Brad clătină din cap.

- Aaron spune că a plecat înainte de prânz. Ți-a lăsat o scrisoare. E pe masă.

Se dădu la o parte din ușă, lăsându-l pe Keith să intre.

- Lasă-l s-o citească singur.

Ea se sprijini de balustrada verandei, privind grădina întunecată. Dacă s-ar fi gândit dimineață, și-ar fi dat seama ce vrea Denise să facă și ar fi putut-o opri, sau măcar ar fi convins-o să-și amâne plecarea până când Keith ar fi avut șansa să discute cu ea. Acum era prea târziu.

- N-aveai de unde să știi că o va face astăzi, spuse Brad, dar cred că știai mai multe despre asta decât Keith.

- Îți pasă așa de mult?

- Îmi pasă. Trebuie să fi fost un motiv pentru care Denise a plecat. Poate știi tu care?

- Dacă știu, îi voi spune lui Keith. E soția lui.

- Apăru Keith cu o hârtie în mână.

- Știi ce a determinat-o să facă asta, Karen? întrebă Keith.

- Am o idee, dar nu pot să spun acum.

- N-o să-ți spună nimic cât sunt eu aici, spuse Brad. O să stau în mașină cât timp vorbiți.

- Nu, rămâi. Karen, nu e nici o diferență dacă Brad știe. Sunt sigur că a ghicit.

- Bine. Denise credea că ai o aventură cu Molly Gordon.

- E ridicol! Molly nu s-ar încurca vreodată cu cineva, cu atât mai puțin cu mine. Nici măcar nu ne simțim atrași unul de altul. Cum a putut să bănuiască așa ceva?

- Soțiile... și soții, pot privi cu suspiciune legăturile cu sexul opus, spuse Brad. Ai făcut multe vizite la Sunnyride în ultimele săptămâni. Mulți te-au bârfit că o vizitezi pe Molly când David nu e acasă.

- N-am făcut decât să vorbim. Este o femeie înțelegătoare.

- N-ai de ce să te justifici, interveni Karen. I-am spus Denisei că nu e adevărat.

- Dar nu te-a crezut.

Brad îi privea când pe unul, când pe altul. Ce vei face acum? întrebă el.

- Ce pot să fac? Spunea că ia un avion în după-amiaza asta, dar n-a spus spre ce destinație.

- Cei de la aeroport te pot ajuta. Poți să te duci după ea; adu-o înapoi.

- Dacă nu vrea să vină?

- În numele Cerului, omule! Dacă n-ar fi vrut s-o cauți, nu ți-ar fi lăsat biletul. Spunându-ți că ia un avion e ca și cum ți-ar spune unde se duce. Dacă o vrei înapoi, du-te după ea. E simplu.

- Aș vrea să am încrederea ta.

- Numește-o risc calculat. Hai, du-te.

- Și treaba de aici? Nu faci nimic șovăind.

- Du-te odată. Am eu grijă aici. Și să nu te neliniștești pentru sora ta. Voi avea grijă de ea. I-am spus deja lui Aaron să nu mai servească cina. Karen cinează la conac cu mine.

- Erai așa de sigur că mă voi duce după ea?

- Sunt un jucător. Nimic nu se face cu șovăiala.

- Așa e. Mă duc.

- Îți împachetez câteva lucruri, se oferi Karen. Ia-ți pașaportul.

- Bani nu-ți iei? întrebă Brad. Am câțiva la conac. O vei lăsa pe Karen acolo.

Așezată lângă fratele ei în mașină, Karen se întreba când îl va vedea din nou. Dacă Denise plecase din țară îi vor trebui zile întregi s-o găsească, presupunând că a lăsat urme. Karen nu era convinsă de asta.

- Ai grijă de tine, murmură ea când ajunseră la conac, și el îi zâmbi crispat.

- Îmi pare rău, Karen. Până acum ai avut o vacanță lamentabilă.

- Nu-i adevărat. Vă veți întoarce curând. Amândoi. Îl sărută pe obraz, apoi coborî din mașină.

- Îți vor ajunge câteva zile, spuse Brad, înmânându-i un plic gros. Telegrafiază dacă mai ai nevoie. Și sună-ne de la aeroport imediat ce afli ceva.

Priviră mașina cum dispărea. Brad se mișcă primul.

- Hai înăuntru. Ne-ar prinde bine o băutură.

Văzută dinăuntru, sufrageria părea mult mai mare, dar caldă și primitoare. Karen se așeză pe o canapea din fața unei nișe adăpostind bibelouri de porțelan, dându-și seama că erau obiecte de colecție. Pe peretele din față se afla o consolă de marmură pe care era un coș cu corali și alge uscate, bureți și scoici. Covorul era auriu.

Luă paharul pe care i-l înmână Brad, conștientă că acum depindea de el.

- Chiar crezi că Denise a vrut ca el să vină după ea? întrebă Karen.

- L-a lăsat să aleagă. Ar fi fost mai greu să-i ia urma fără scrisoarea aceea.

Spera că el avea dreptate.

- Nu te mai gândi. Brad o privea. E treaba lor acum. Nimeni nu-i poate ajuta.

- Ar putea avea mai multe șanse dacă ar pleca din Breckonsridge.

- S-ar putea. Dar trebuie mai mult decât o schimbare de décor ca s-o ia de la capăt.

- Ceea ce înseamnă că nu vrei să-l pierzi pe Keith.

- Nu, rosti el tăios. Nu vreau. Nici el nu va dori să plece. Și dacă Denisei îi pasă de el, nu-l va face să aleagă.

- Dar s-ar putea să-i vină greu să se întoarcă aici.

- Trebuie să se obișnuiască. Nu spun că va fi ușor.

- Și Keith?

- El a început deja. Se va consola cu un mariaj fără copii, dacă acceptă ideea.

- Un compromis? Nimeni nu câștigă; nimeni nu pierde. Pare... incomplet.

- E mai bine decât nimic.

- Nu crezi ce spui. Cred că mai degrabă ai rămâne cu nimic decât să accepți ce nu-ți place.

- S-ar putea să ai dreptate. Hai la masă. Keith nu va ajunge la aeroport înainte de nouă.

Telefonul sună la nouă și jumătate.

- Se pare că a plecat spre Mauritius la ora patru. E un zbor care pleacă în cincisprezece minute. Pleacă după ea. I-am spus să rămână câteva zile până se îndreaptă lucrurile. Nu ți-e frică să stai singură în căsuță, nu-i așa? Aaron și Delia sunt în curtea din spate. Ți-aș cere să stai aici, dar s-ar putea isca zvonuri.

- Mă descurc, mulțumesc. Cât timp crezi că îi va lua s-o găsească, o dată ajuns pe insulă?

- Depinde cât de repede vrea ea să fie găsită. Poate câteva ore. Nu cred că fratele tău ne va contacta până nu va ști sigur cum stă treaba. Ar trebui să dormi. Vino, te conduc. Mâine lucrurile nu vor mai părea atât de negre.

Becurile de pe verandă și din sufragerie erau aprinse, deși Aaron se retrăsese în camera lui

- Mai bine te-ai duce direct în pat. Voi veni mâine dimineață. Și mergem să călărim. Rennie are nevoie de mișcare.

- Nu ești prea ocupat?

- Mă îndoiesc. Keith a ținut lucrurile în ordine, iar ajutorul lui știe ce are de făcut. Se poate descurca singur câteva zile. Trebuie doar să-l controlez dimineața și seara. Restul timpului îl vom petrece împreună. Mâine pe la zece e bine?

- Da. Și mulțumesc pentru tot. E bine să ai pe cineva pe care să te bizui.

- Păcat că nu e Keith. Încuie după ce plec.

Plecă fără să mai privească înapoi.

Capitolul 9

Spre ușurarea lui Karen, iapa se dovedi blândă, cum spusese Brad. Călăriră pe granițele proprietății.

Îi plăcea să simtă iapa sub ea, mirosul curelelor de piele, căldura soarelui; dar și mai mult să vadă spatele lui Brad, călărindu-l pe Calif. Era un bun călăreț, ținându-și calul din scurt.

Ea nu se aștepta să-și petreacă seara la Breckonsridge, și fu surprinsă când Brad o întrebă:

- Ieșim undeva?

- Nu m-ar deranja. Unde vrei tu.

- Mergem pe coastă să luăm cina. Nu am chef de club în seara asta.

- Nu trebuie să-ți strici programul ca să mă distrezi pe mine, Brad. Poate vrei să faci altceva.

- Probabil că amândoi am vrea să facem altceva. Ce speri? Ca Neil să te caute? Nu m-aș baza pe asta.

- Nu.

- Bine. Te iau pe la șapte și jumătate.

Era prea cald afară. Spera că nu va mai veni o furtună. Aaron umplea găleata cu gheață din sufragerie. Îi spuse că nu lua masa acasă în seara aceea și îi sugeră ca el și Delia să-și ia liber pentru restul zilei.

Karen se odihni în pat, dar nu putu să adoarmă. Începu să se gândească la Brad, dorindu-l cu o ardoare care o durea. Dar el nu era al ei. Aparținea Serenei. Îl luase doar cu împrumut vreo două zile. Și o va durea și mai tare când aceste zile se vor termina.

Karen fu gata la șapte și douăzeci de minute. Brad sosi la ora stabilită.

- Vioiciunea tinereții. Va fi o furtună mai târziu, dar poate vom scăpa de ea. Vrei să riști?

- Dar tu?

- Dacă ai de gând să-mi întorci toate întrebările, te voi lăsa în pace. Ia-ți un pardesiu. Când plouă se face frig.

- Poate ar trebui să mergem la club. E mai aproape.

- Cum vrei. Telefonez să rezerv o masă.

În club muzica se auzea și era evident o ocazie specială, iar locul era plin de oameni care petreceau. Dacă nu ar fi luat-o pe ea, ar fi adus-o pe Serena.

Așa cum anticipase, lumea era curioasă de absența lui Keith și a Denisei, dar Brad depăși situația spunând că l-a trimis pe Keith undeva și Denise plecase cu el.

- Trebuia să-mi fi spus, murmură ea nefericită. Credeam că vor fi puțini oameni în seara asta.

- Tot se afla mai devreme sau mai târziu. Așa e cel mai bine.

- Nu cred că înțeleg. Vorbim despre Keith și Denise?

- Nu. Despre ei, răspunse el uitându-se spre ringul de dans.

Barbara și Neil erau captivați unul de celălalt, ea îl ținea de umeri și fețele lor aproape că se atingeau. Dansau îmbrățișați. Era bucuroasă pentru ei, dar îi invidia.

- Se potrivesc, spuse ea. Știai că va fi aici?

El dădu din cap afirmativ.

- Serena mi-a spus în dimineața asta când a sunat. A mai spus că Neil are de gând să se întoarcă la Cape Town cu Barbara, ca să-i cunoască părinții.

- Familia Harlow se mișcă repede, nu-i așa? Neil s-ar putea căsători înaintea ei! Îmi pare rău, nu trebuia să spun asta.

- Ar trebui să ți-l scoți din minte.

- Dacă dragostea ar avea legătură cu mintea nici unul dintre noi n-ar avea de ce să se îngrijoreze. Nu poți s-o pornești și s-o oprești ca pe un robinet! Bine, mi-ai arătat ce ai vrut. Acum hai s-o lăsăm baltă!

- Bine, dar când vei da semne că îți revii. Nu-l iubești pe Neil; iubești imaginea pe care ți-ai făcut-o despre el.

- Presupun că Barbata îl vede așa cum e.

- Nu știu. Nici n-o cunosc. Nici nu mă interesează. De tine îmi pasă.

- Sunt flatată.

- Nu-mi vorbi așa. Recunoaște că l-ai pierdut.

- N-a fost niciodată al meu. Și nu mă mai trata ca pe un copil, Brad. Sunt destul de mare ca să fiu văzută și auzită!

- Poți să-mi ironizezi motivele, dar nu te aștepta să stau s-o încasez fără să mă răzbun.

- Aș vrea să merg acasă. Nu mai avem motiv să stăm.

- Ba avem. Abia am venit. Brad chemă un chelner. Vom comanda acum și vom bea ceva cât timp așteptăm.

- Comandă tu.

El comandă și își trase scaunul.

- Hai să dansăm.

Neil îi văzu primul și ochii i se măriră de surpriză. Îi spuse ceva Barbarei, apoi se apropiară.

- E și Serena aici? Nu mi-a spus.

- N-a vrut să vină. Dacă sunteți aici singuri, poate vreți să vă alăturați nouă.

Neil spuse repede:

- Am comandat deja, mulțumesc.

- Atunci să bem o cafea.

Barbara interveni:

- E o idee bună. Ne mai vedem după ce mâncăm?

- E o fată drăguță, comentă Brad după ce se îndepărtară. Ar putea fi bună pentru el.

- Ar fi vrut să fie singură cu el. Ai făcut-o intenționat!

- Mereu tu știi mai bine, nu-i așa? Nu te-ai gândit că ai putea greși!

- Refuz să fiu implicată într-o asemenea situație doar pentru că așa spui tu. Poți să comanzi cafea pentru patru persoane, dar o vei bea și pe a mea, deoarece eu nu voi mai fi aici!

- Ba vei fi. Voi avea grijă să fii.

Când erau la felul doi se auzi primul tunet. Atmosfera era apăsătoare. Era nevoie de ploaie ca s-o calmeze, dar nu era deocamdată nici un semn.

- Ești gata?

- Da. Aș vrea să trec pe la toaletă.

- Du-te. Te aștept aici.

Toaleta era goală. Karen se privi în oglindă, văzându-și pungile de sub ochi. Nu putea să fugă. deschise ușa, o luă pe terasă și coborî treptele dând colțul înainte ca cineva s-o vadă.

În câteva minute ajunse la drum, apoi trecu de curbă. Nu știa unde se ducea. Ar fi vrut să facă autostopul până în oraș, de unde putea lua un taxi. Dar nu venea nici o mașină.

Nu-i nimic, va merge pe jos două mile până în oraș.

Fulgeră din nou, dezvăluind un peisaj străin. Știa că acum va ploua. În câteva secunde fu udă până la piele. Niște faruri de mașină o luminară. Apoi mașina opri și Brad deschise ușa.

- Urcă-te. Acum!

Karen îl ascultă pentru că nu avea ce face și se așeză în mașină șiroind de apă. Fusta și bluza se lipiseră de ea.

Ochii lui Brad aruncau fulgere.

- Nebună mică și proastă! Ce naiba crezi că faci?

- Îmi susțin punctul de vedere. Începuse să tremure. Ți-am spus că n-o să te las să mă implici!

- Nu știu ce ți-aș face! Dacă nu te-ar fi văzut cineva luând-o pe alee, și acum te-aș fi căutat pe acolo. E o prostie cum n-am mai întâlnit!

- E la modă. Sau se numește altfel când e vorba de tine? Ce ai încercat să faci nu era necesar și nici drept! Mi-e frig. Putem să ne certăm după ce mă schimb.

Brad se aplecă spre scaunul din spate și luă un prosop.

- Scoate-ți hainele și pune-ți ăsta pe tine. Nu poți sta așa până ajungem. O faci tu sau o fac eu? Nu risc că răcești.

Karen începu să-și decheie bluza.

- Măcar uită-te în altă parte.

- Crezi că meriți? Tu te-ai adus în halul ăsta. Jenează-te puțin și mulțumește-te dacă nu mă răzbun. Își aprinse o țigară. Hai, continuă.

Era greu de manevrat în mașină, dar reuși să-și scoată bluza și fusta și se înfășură în prosop.

- Sunt gata.

- Freacă-te, o instrui el și porni mașina în timp ce ea se executa.

Ploaia se mai rări și condusul deveni aproape plăcut. Ștergătoarele abia pridideau cu apa de pe parbriz. Când ajunseră la căsuță, Brad duse mașina lângă treptele verandei, ieși, o luă în brațe și o duse înăuntru.

În sufragerie o puse în picioare și turnă whisky într-un pahar pe care i-l întinse.

- Bea să-ți treacă frigul. Tremurai în mașină.

Karen bău și simți o arsură în stomac. Nu știa ce să spună. Mai bine ar fi plecat și ar fi lăsat-o. Prosopul începu să alunece și ea îl prinse.

- Fă o baie fierbinte înainte să te culci. Și sună-mă mâine dimineață dacă te simți rău. Auzi?

Ea dădu din cap afirmativ, neavând încredere în vocea ei, privind haina lui udă. Înălță capul și îl privi. El o îmbrățișă și o sărută, strângând-o cu degete de oțel. Își dorea sărutul lui, dar deodată o cuprinse furia. Nu pe ea o săruta, ci pe Serena. Serena!

- Du-te de-aici. Pleacă și lasă-mă singură, Brad! Nu te vreau lângă mine.

Nu-l așteptă să răspundă, ci fugi din cameră ca urmărită de diavol.

* * *

Dimineața nu aduse urmări ale aventurii din seara trecută, doar o senzație de oboseală din cauza unei nopți nedormite. Se trezise la opt, făcuse o baie și se îmbrăcase într-o rochie de vară din bumbac, care îi lăsa spatele gol. Ciuguli fără poftă din pâinea prăjită și fructele pe care i le adusese Aaron.

După furtună, dimineața era proaspătă și soarele încălzea. Ar fi vrut ca fratele ei să fie aici, sau măcar să sune. Se simțea singură. Era ca și cum ar fi fost lipsită de sentimente; chiar și de durere. După seara trecută, Brad n-o va mai căuta. Nici ea nu voia să-l mai vadă. Era mai bine așa.

Se făcuse unsprezece când își aminti de petrecerea planificată pestru astăzi. Trebuia să încerce să treacă peste asta. Îi va trece. Într-o zi va putea să-și amintească de această perioadă din viața ei și putea analiza cum se purtase.

Stătea pe verandă când îl văzu pe Calif. Îl privi înlemnită pe Brad oprind armăsarul în fața ei și descălecând. Purta pantaloni bufanți, cizme și avea o eșarfă la gât.

- Dacă mi-aș fi imaginat, aș fi venit să te iau înainte să vină ceilalți. Cum nu m-ai sunat în dimineața asta, am presupus că vei veni la prânz. Ce s-a întâmplat?

- Știi ce s-a întâmplat. Nu mi-a trecut prin cap că mă mai aștepți

- Pentru că ți-am dat ce meritai? Ar trebui să fii recunoscătoare că ai scăpat atât de ușor. Îmi venea să încalc toate regulile.

- Respecți regulile? Mă uimești. Credeam că faci numai după placul tău!

- Hai s-o lăsăm baltă. Mă faci să fierb. Nu vreau să-ți distrug izuliile. Scoase din buzunar două plicuri. Am ridicat poșta. Asta e din Anglia. De la mătușa ta, după adresa de pe plic.

- Și celălalt? E o telegramă, nu-i așa?

- Da. E de la Keith. Te vei bucura să auzi că se întoarce... cu Denise. Vrei s-o citești?

Își scutură capul.

- Când?

- Luni. Cu zborul de după-amiază. Vor veni seara.

- Poate că ar fi mai bine dacă i-aș cere lui Molly să stau la ea câteva zile până se obișnuiesc. S-ar putea să se simtă jenați la început.

- Nu neapărat. Nu vei fi aici. Nici eu. Am aranjat să mergem în excursie la Umfolozi, de mâine dimineață. Vom fi plecați patru zile, destul timp ca

lucrurile să reintre în normal. Nu mergem doar noi doi, deși așa aș fi vrut. Vom fi șase: tu, Serena și eu, Neil, Barbara și Ron Trent. Era timpul să ne luăm o pauză. Ferma se descurcă fără el câteva zile. La nevoie, Keith poate să se ocupe de fermă cât suntem plecați.

- Nu merg.

- Ba vii. Vii și o să am grijă să-ți iei bagajele. Și n-o mai întreba pe Molly dacă poți să stai la Sunnyride pentru că voi avea grijă să înțeleagă situația și să te refuze. Vei fi gata și vei aștepta, cu poșetaa în mână, când voi veni să te iau mâine la opt, sau o să te iau pe sus. Clar?

- Brad, te rog să mă lașI în pace. Nu vreau să merg la Umfolozi. Moly mă va primi dacă nu-i spui nimic.

- Îmi pare rău, nu merge. Ceilalți sunt la petrecere. De ce nu vii cu mine? Ar părea mai firesc.

- Ce-ți pasă cum va arăta? După mine, ei pot să știe că sunt luată cu forța.

- Doamne! Vrei să te răzbuni, nu-i așa? Nu poți măcar încerca... Fă cum vrei. Te las să te gândești. Nu trebuie să iei multe lucruri cu tine. Doar încă o pereche de pantaloni și încă o cămașă. Și asigură-te că-ți iei încălțăminte confortabilă. Vom merge mult. Apropo, hainele tale de noaptea trecută sunt la conac, spălate și călcate. Le vei lua când ne întoarcem de la Umfolozi.

Brad încălecă și plecă.

Se făcu seară, se aprinseră lămpile și Aaron aduse gheață proaspătă. La cină servi salată și păstrăv fript, urmate de o prăjitură de care Karen nu se atinse. Asculta niște discuri, se uita prin revistele pe care nu le citise, apoi privi ceasul. Se ridică atunci când auzi o mașină. De ce venea Neil în vizită la ora asta?

Nu era Neil, era Barbara.

- Brad spunea că nu vrei să-ți faci bagajele, așa că am luat mașina lui Neil și am venit să văd dacă pot să te ajut. Crezi că vei fi gata mâine?

- Cred că trebuie. Nu mi-e rău, sunt doar obosită. Te lasă Molly să vii?

- Molly e la fel de fericită ca mine. Se îngrijora că mă voi plictisi.

- Dar nu te plictisești.

- Nu. E cea mai frumoasă vacanță din viața mea. Karen, îmi pare rău că ți l-am luat pe Neil. Dar s-a întâmplat așa de repede. Încă nu-mi vine să cred. Vreau să spun... ei bine, ai citit povești din astea, dar nu-ți închipui că pot fi adevărate. Ne-a cuprins euforia.

- Și vreți să fiți împreună. Nu mi l-ai luat, Barbara. Eu și Neil eram doar prieteni. Mă bucur pentru voi. Am înțeles că Neil merge cu tine la Cape Town.

- Da. Nu le-am spus părinților decât că aduc un prieten. E prea devreme să fac tam-tam.

- Se vor supăra?

- De ce? Îl iubesc pe Neil și el mă iubește... cel puțin așa jură. Nu putem să ne căsătorim în pripă. Vrem să mai așteptăm. Ei îi seamănă; nu pot să nu-l placă. S-ar putea îndoi că ne vom potrivi la început, dar își vor da seama că nu e doar o aventură. Și mama s-a căsătorit la douăzeci și unu de ani, și e încă destul de romantică.

- Și când vă căsătoriți? Veți trăi la Lowlands?

- Nu știu. Nu vrem să stăm la fermă, dar dacă Brad nu-i lasă pe gemeni să vândă n-avem încotro.

- Brad nu poate să lase proprietatea să fie vândută până nu trece termenul. L-ai întrebat?

- N-aș îndrăzni. Îmi place de el, dar e autoritar. Nu vreau să-l supăr... Pare capabil de orice.

- Da, dar Neil ar trebui să discute cu el. Cel puțin când se va hotărî.

- Cred că ai dreptate. Doar că nu vrea. Se bazează pe Serena.

- Sper să nu se înșele. Vrei cafea?

- Mulțumesc, dar am spus că mă întorc. Neil se întoarce la Molly la cină. Păcat că n-ai venit la Brad. Dar vom fi împreună în excursie. Neil nu prea voia să meargă până l-am convins. Dacă Brad s-a străduit să organizeze excursia... ca să nu mai vorbesc că a plătit-o... nu prea e cinstit să-l refuzăm. Sigur te descurci?

- Sigur. Brad ne ia pe toți?

- Nu, Neil ne ia pe ceilalți și va lăsa mașina în garaj. Vom pleca devreme.

- Nu pare să te deranjeze.

- Așa sunt bărbații. Nimic nu e bine dacă nu e organizat de ei. Mama spune că e mai bine să-i lași să-și facă cheful. Mama e o filosoafă, deși tata e convins că e o zăpăcită. Nu suportă femeile inteligente. Spune că-l fac să se simtă inferior.

- Ne vedem dimineață. Și îți mulțumesc că ai trecut pe la mine.

Singură din nou, ascultă mașina care se îndepărta înainte să se întoarcă înăuntru. Scrisoarea pe care o adusese Brad stătea unde o lăsase. Karen o luă și reciti rândurile, văzând fețele iubite care fuseseră aproape totul pentru ea în ultimii cincisprezece ani. O așteptau să se întoarcă la sfârșitul săptămânii următoare. Parcă trecuseră ani de când plecase și le era dor de ea. Prietenii întrebau când se întoarce, iar unul a sugerat că va rămâne în Africa de Sud.

Nu aveau de ce să se îngrijoreze,nu va rămâne. Nimeni nu avea nevoie de ea aici.

Capitolul 10

Zorii fură senini și parfumați. Karen se trezi la prima rază de lumină, ieșind din camera ei. Privi lumina de pe cer de pe verandă, care umplea peisajul cu căldură și culoare. Simți briza ușoară a dimineții. Mâine la ora asta vor fi la Umfolozi. Se întreba cum va fi în sălbăticie.

Brad sosi punctual la opt.

- Ceilalți trebuie să sosească. Vreau să luăm prânzul la Nongoma ca să putem ajunge la pădurea Nklandhala. Știi ceva despre războaiele zuluse?

- Am auzit la școală. Nu pe aici pe undeva a fost omorât Louis Napoleon?

- Ba da. Credeam că Lordul Chelmsford e mai faimos, dar depinde de gusturi. Bunicul meu a luptat la Roker's Drift. A fost unul din cei cincizeci și cinci de europeni care au supraviețuit, din cei nouă sute cincizeci lăsați să apere Islanhlwana. După război s-a stabilit în Africa de Sud în loc să se întoarcă în Anglia.

- Le-am lăsat un bilet lui Keith și Denisei. Cred că am făcut bine.

- Depinde ce le-ai scris.

- Nu multe. Doar că sper că am călătorit bine și că abia aștept să-i văd pe amândoi când mă voi întoarce. Cred că ai avut dreptate să plec câteva zile. Dacă aș fi stat la Molly, Keith s-ar fi simțit obligat să vină să mă vadă, și Denisei nu i-ar fi plăcut să împartă cu mine atenția lui.

- Va trebui să se obișnuiască. Mai e și slujba lui.

- Asta e altceva.

- Vrei să spui că o femeie își poate împărți bărbatul mai ușor cu serviciul decât cu altă persoană?

- Așa cred, dacă serviciul nu e mai important pentru el decât orice altceva. Și Keith a demonstrat asta plecând după ea.

- Nu a fost nici un risc.

- Denise nu știe asta. Sunt sigură că preferă să creadă că el ar fi renunțat la tot pentru ea. Poate dacă ea ar fi refuzat să se întoarcă la Breckonsridge el chiar ar fi făcut-o. Îndrăznesc să spun că ai găsi un astfel de sacrificiu nerealist.

- Un început prost ar fi cuvântul. Indiferent cât de mult îi pasă de ea, orice bărbat care își lasă interesul pentru o femeie nu se respectă. Și femeile, așa cum sunt ele, nu apreciază un bărbat care face așa ceva.

Ajunseră în curte. Karen văzu mașina lui Neil doar puțin în fața lor, pasagerii coborând. Atât

Barbada, cât și Serena erau îmbrăcate în blugi, la fel ca ea, iar bărbații în costume bej de safari. Se auzeau râsete.

- Te-am întrecut. Am avut treabă cu femeile astea, nu-i așa, Ron?

- Așa e! răspunse sora lui făcând-o pe indignata. Cine l-a adus pe administratorul nostru aici? Dacă l-am fi așteptat să-și pună ordine în lucruri, a fi ajuns aici la noapte!

- Îmi fac doar treaba. M-aș obișnui dacă nu aș fi presat.

Brad dădu din cap.

- La asta sunt bune exercițiile. Să luăm lucrurile voastre, apoi Neil își va duce mașina în garaj și vom pleca.

Plecară la opt și jumătate. Serena și Ron în față cu Brad, ceilalți în spate, Karen stând în spatele lui Brad, pe dreapta. I se părea că el o privește în oglindă. Privi peisajul și participă la conversație, dar nu vorbi mult, conștientă de apropierea Serenei de Brad. Trebuia să se obișnuiască.

Se opriră întâi la Gingindlovu să ia o cafea. Întorcându-se să-și ia eșarfa din mașină, Karen se întâlni cu Neil care se oprise să cumpere țigări.

- Bună! Ce mai faci?

- Bine. Ai făcut vreo astfel de excursie în Colorado?

- Nu cu mașina. Făceam excursii de trei zile cu calul, cu pături și saltele. Nu pot să spun că mă atrage să merg pe jos. Zece mile e o distanță mare pe un astfel de teren.

- Nu vom face asta în fiecare zi. Și vom vedea multe.

- Depinde ce vrei să vezi. Personal, aș vrea ca un rinocer să atace mașina, nu pe mine! Atacă orice mișcă. Își luă restul de la barman și merseră spre ușă. Te-ai hotărât când te întorci acasă?

- Da. La sfârșitul săptămânii viitoare.

- Voi fi în Cape Town atunci. Dacă nu mai am ocazia să-ți spun până plecăm, călătorie plăcută. Presupun că te bucuri că te întorci.

- Da.

Brad se sprijinea de ușă și ceilalți se urcaseră deja în mașină. Serena se așezase în spate, lăsând locul de lângă Brad liber.

- Cred că vei aprecia schimbarea, spuse Brad. Hai, Neil. Vreau să ajungem la Nongoma la prânz.

Acum Karen stătea lângă șofer, încordată. Știa că el o simte, dar nu se putea relaxa. Când Ron începu să le arate lucruri interesante, ea se întoarse spre el plină de gratitudine.

Eshowe era centrul administrativ al Zululandului, un orășel drăguț construit lângă rezervația naturală Dhlinza. Copaci înfloriți mărgineau străzile, parfumând aerul. De acolo la Melmoth drumul mergea printr-o pădure luxuriantă plină de animale. Karen se amuză de maimuțele care trăiau în copaci și de păsările cu penaj exotic. Era greu de crezut că acest peisaj liniștit fusese scena bătăliilor sângeroase de acum o sută de ani.

Fu și mai captivată când o luară printre coline. Aici era Africa imaginației ei, unde apa era scoasă dintr-un puț comunal și cărată cu mândrie acasă pe capetele grațioaselor femei zuluse; unde copii mici se jucau goi în soare și alergau să salute mașina, vreo doi mai mari dansând dansuri zuluse.

- E din cauza turiștilor, comentă Brad ironic, dându-le bomboane. Nu faceți fotografii?

Karen clătină din cap.

- Îmi ajung animalele.

Prânziră și băură două sticle de vin pe care Brad le comandase. De aici mai aveau puțin până la intrarea în rezervație. Serviră cafeaua pe terasa micului hotel care avea niște voliere cu diferite păsări africane. Inevitabil era și un papagal care imita vorbirea umană.

- Săracul de tine, îi spuse Karen, mi-ar plăcea să-ți dau drumul, să-ți întinzi aripile.

- Închide ușa, răspunse pasărea, apoi începu să vorbească în afrikaans.

- N-a apreciat ocazia, spuse Brad aprinzând o țigară.

- De ce?

- Pentru că probabil a ieșit din ou și a crescut în captivitate.

- Ce facem când ajungem la rezervație? O luăm pe jos?

- Călătoria asta e la latitudinea noastră, deși un ranger va avea grijă de noi. Vei duce doar lucrurile strict necesare. Lucrurile grele sunt duse cu mașina la fiecare oprire. Te-ai liniștit?

- Puțin.

- Să mergem.

Tabăra din Umfolozi era situată pe un deal cu o vedere superbă asupra văii. Erau cabane confortabile pentru vizitatori, cu lumină electrică și grupuri sanitare și o bucătărie comună unde mâncarea fiecărui grup era preparată de bucătari.

- Ar trebui să stăm aici, murmură Neil, puțin doritor să renunțe la confort.

Ghidul lor era un negru bantu pe nume Kisani care aștepta lângă mașina de teren închiriată. Engleza lui era destul de bună, deși vorbea cu Brad mai mult în afrikaans. Aveau de cărat fiecare câte un mic rucsac cu proviziile pentru ziua respectivă și alte articole considerate esențiale; restul lucrurilor erau transportate cu mașina la locurile de tabără de către cei doi bărbați care trebuia să ridice corturile și să gătească mâncarea.

Văzură de toate. Turme de antilope gnu, de nyala și zebre, care priviră peste spatele celorlalte mașina care trecea. Lângă niște tufișuri erau trei rinoceri albi. Brad îl puse pe Kisani să oprească mașina ca să-i vadă mai bine.

- Vreți să faceți poze?

Rinocerii fugiră, avertizați de niște porci alergători.

- La dracu'! exclamă Serena, lăsând aparatul de fotografiat în jos. Nu am prins decât o poză neclară. O privi pe Karen. Tu ce-ai făcut?

- La fel. Poate vom avea mai mult noroc data viitoare. A fost minunat!

Brad zâmbea, cu mâinile în buzunare.

- O să mai încercăm. Dar nu astăzi. E timpul s-o luăm spre tabără.

Două corturi erau deja ridicate în mica poiană dinspre râu spre care se îndreptară. Se înnoptase deja când ajunseră, dar focul ardea primitor. Mirosuri apetisante se ridicau din carnea pusă la frigare, împreună cu mirosul de cafea.

Noaptea era răcoroasă, după căldura de peste zi. Se strânseră în jurul focului după ce mâncară, stând pe scaune și taburete, sau pe pături.

Brad o întrebă pe Karen.

- Nu-ți faci griji cum merg treburile acasă, nu-i așa? Ne vor aștepta.

- Cinci ani legat de o fermă. Doamne! spuse Neil, care juca remi cu Barbara.

Brad interveni.

- Ai petrecut deja cinci ani la o fermă. Care e diferența?

- În primul rând, oamenii. Apăreau mereu fețe noi. Aici zilele sunt la fel, iar fețele aceleași. Tu o duci bine, Brad. Poți pleca oricând vrei.

- Și tu nu poți?

- Nu-mi permit. Și Barbara vrea să călătorească.

Brad o privi.

- Nu vrei să ai căminul tău?

- Nu încă. Poate peste câțiva ani, când mă voi așeza. Și preferabil într-un oraș. Nu-mi place la țară.

- Hai să ne culcăm, spuse Brad. Mâine plecăm devreme. Voi, fetelor, aveți loc într-un cort.

- Avem de ales? întrebă Serena.

- Nu prea. Karen, ești obosită?

Ea dădu din cap afirmativ, conștientă că Serena o studia.

- Dar mi-e bine. Voi dormi ca un bușteau.

- Cred că noi toți. Kisanu va încălzi apă ca să ne spălăm dimineață. Ne va trezi la cinci.

- Doamne! spuse Neil.

Karen spuse noapte bună și intră în cort. Serena o urmă.

- Brad mi-a cerut să-ți spun să-ți verifici pantofii înainte să-i încalți. Pot intra scorpioni în ei noaptea.

- Tu trebuie că ești obișnuită, observă Karen.

- Să dorm în cort? Prefer păturile. E reconfortant că nu sunt feline prin jur, deși se duce toată aventura. Mă întreb dacă vom întâlni vreun rinocer negru mâine. Cel mai bine e să te sui într-un copac până trece Ar fi distractiv! Mai ai probleme cu fratele meu?

- Vrea doar să știe cum stăm. Serena, vei obiecta dacă Neil vrea să vândă Lowlands când Brad îi va permite, sau Neil se luptă cu amândoi?

- Nu cred că se luptă cu cineva. Nu, nu voi obiecta. De ce aș face-o?

Într-adevăr. Karen se întoarse să se dezbrace. Simțea că va fi o noapte lungă.

Capitolul 11

Mult după ce celelalte două tinere respirau adânc și egal, Karen stătea trează, ascultând zgomotele nopții. Urletul care se termină cu un chicotit tulburător o ridică în picioare, cu nervii întinși. Nici Serena, nici Barbara nu se mișcară, și după o clipă se mai relaxă. O hienă, bineînțeles. Auzise de strigătul oribil al animalului, dar nu-și imaginase că e atât de rău. Când se auzi din nou era pregătită, totuși o trecură fiori reci.

În întuneric, cortul era ca o închisoare. Karen simți că trebuie să iasă, dacă voia să doarmă mai apoi. Ieși din sacul de dormit și se ridică în picioare, căutându-și pantofii și încălțându-i, uitând de avertismentul lui Brad până legă sireturile. Cu pijamaua pe ea, era îmbrăcată ciudat, dar cine să o vadă? Ieși din cort.

Focul ardea bine, alimentat de curând din grămada de bușteni din apropiere. Kisani și ceilalți doi bărbați

nu se vedeau. Brad spusese că ei preferă să doarmă în mașină. Întinse mâinile spre foc, auzi un zgomot în spate și îl găsi pe Brad stând acolo.

- Am auzit pe cineva mișcându-se. Prea zgomotos ca să fie Kisani. Hienele te-au trezit?

- Da. Nu scot un sunet plăcut.

- Nu sunt animale plăcute. Dar sunt necesare. Mănâncă hoituri. Fără ele ar fi un miros îngrozitor. Nu ar trebui să te așezi așa. Nu știi ce e sub tine.

- Îmi spui să mă mut, sau doar comentezi?

- Dacă situația ar fi fost așa disperată, n-aș mai pierde timpul spunându-ți. Dacă erau furnici, ți-ai fi dat seama. Măcar te-ai încălțat.

- Cât e ora? întrebă ea.

- Miezul nopții. Brad luă o creangă și împinse tăciunii la marginea focului. Stai zece minute și apoi te întorci în pat. Ai nevoie de somn, chiar dacă nu vom face mare efort mâine.

- Te silești să-ți placă, nu-i așa? Găsești frustrant să fii legat de noi, în loc să te deplasezi mai mult.

- Nu știam că se vede.

- Nu se vede. Ghiceam. Nici unul din noi nu e obișnuit cu asta. Doar Serena, bineînțeles. Pare capabilă să se obișnuiască ușor cu orice.

- Și Neil? Ai spune că e capabil să se adapteze?

- Nu. Brad, nu poți să renunți la tutela proprietății? Neil nu se va schimba. Nici în douăzeci de ani, cu atât mai puțin în cinci! Tatăl lui l-a condamnat la zece ani de așteptare.

- În speranța că-i va plăcea proprietatea până la urmă. Cu Serena a mers.

- Dar ea vrea să lase Lowlands să fie vândut. Așa a spus mai devreme.

- Doar fiindcă așteaptă să câștige mai mult decât pierde. Ți-am mai spus, ea e altfel. Așa cum e Neil, își va cheltui partea în câțiva ani și va vrea mai mult. Și Serena îi va da.

- Chiar dacă tu nu vrei?

- Nu va mai avea nimic de-a face cu mine. Îmi pierd controlul asupra situației în clipa în care-mi voi da aprobarea pentru vânzare.

- Deci o poți face. Ai putea să-i dai lui Neil ce vrea și să-l lași să facă ce dorește, dar tu încerci să-l obligi la un mod de viață pentru care n-are nici o aptitudine! Cred că-l pedepsești pentru că nu e cum voia tatăl lui. Făcându-l să stea aici până când își îndeplinește condamnarea. E o cruzime, Brad!

- Nu trebuie să stea aici. Dacă renta nu-i ajunge, își poate lua o slujbă.

- Și ce să facă? Nu e pregătit pentru nimic.

- E pregătit să-și găsească susținători! O să-l întreb cum face.

- Nu e nici un secret. Simt simpatie pentru oricine se află în situația lui.

- Vrei să spui că sari în apărarea lui, neținând seama de consecințe. Nu e bine! Aș vrea să te scutur până îți clănțăne dinții, dar mi-ar face mai mult bine decât ție. Nu înțelegi că el nu merită?

- Barbara crede că da.

- Vorbeam despre tine.

- Îndrăznesc să spun că ai dreptate și nu e treaba mea, doar că cineva ar trebui să clarifice treaba între tine și Neil. Îl disprețuiești pentru că nu îl consideri bărbatul care ar trebui să fie, dar de ce trebuie ca tu, sau tatăl lui, să fiți aceia care stabilesc ce e bine? Eu cred că-ți place să controlezi viața celorlați, Brad. Se numește tiranie, în caz că nu-ți dai seama!

Ochii lui scăpărară. O luă de ceafă și-i trase capul pe spate. Apoi îi dădu drumul.

- Consideră-te norocoasă că nu suntem singuri aici. Nu spui nimic? Poate ești înțeleaptă!

- Brad... Eu...

- Nu. Îmi ajunge. Fă-mi o favoare, Karen, du-te și te culcă.

Se întoarse la cort și intră.

Extenuaerea își făcu efectul. Se trezi când Kisani strigă deșteptarea.

- Nu prea ai dormit, nu-i așa? o întrebă Serena. Îmi amintesc că m-am trezit și nu erai aici, dar am adormit la loc.

- Am ieșit doar câteva minute. La început n-am putut să adorm.

- Te vei obișnui. Cred că trebuie să ne spălăm ca pisicile. Doar dacă nu vrei să te scalzi în râu. Crocodilii atât așteptă.

- N-o să încerc să aflu. Karen o scutură ușor pe Barbara de umăr. Micul dejun e gata în câteva minute. Se simte mirosul!

Bărbații se sculaseră deja. Neil stătea pe un taburet lângă cortul lor, arătând atât de resemnat încât Karen nu se putu opri să nu zâmbească.

- Credeam că ești obișnuit să te scoli devreme, remarcă ea când el veni să ia o cană de cafea de la bucătar. Nu vă sculați așa devreme în Colorado?

- Nu. La șapte era destul de devreme pentru noi.

- Acolo era altceva, spuse Brad din spatele lor. În zori și seara sunt cele mai bune momente să vezi animalele.

- Când plecăm? întrebă Karen.

- Imediat ce mâncăm. Vom fi mereu la câteva mile de bază.

- Nu spune asta, obiectă Serena, alăturându-li-se. Se duce toată distracția! Îmi place să mă cred la o mie de mile de civilizație, doar cu un braț de bărbat care să mă păzească de fiare. Poți să aranjezi asta?

- Avem șanse. Mănâncă ceva și plecăm.

Serena își ridică sprâncenele spre Ron Trent.

- Șeful nostru e supărat. Crezi că îl călcăm pe nervi?

Ron ridică din umeri.

- Probabil s-a sculat cu fața în jos. Toți avem zilele noastre proaste.

- Tu nu. Ești mereu la fel.

- De încredere. Mai bine mâncăm.

Plecară la șase fără un sfert. O mică turmă de impala păștea printre copaci; păsări colorate zburară dintr-un tufiș.

Văzură iar rinoceri, dar doar albi. De data asta reușiră să facă fotografii, dintr-un unghi bun. O turmă de bivoli păscând reprezentă o provocare mai mare pentru grupul case se furișa. Kisani nu-i lăsă să se apropie prea mult. Bivolul african era imprevizibil și periculos când era stârnit.

Zebrele și antilopele gnu stăteau împreună, văzul ager al unora combinându-se cu auzul ascuțit al celor-lalte ca să formeze o alarmă perfectă împotriva prădătorilor. Karen nu regretă lipsa felinelor din peisajul liniștit.

Prânzul a constat din conserve și fu luat la umbra unor copaci, cu bere și sucuri de fructe ca răcoritoare. Serena sugeră să-și vâre picioarele într-un pârâu care curgea prin apropiere. Apa era rece.

Karen își lega șireturile când Kisani le făcu semn să tacă, cu ochii pe niște tufișuri.

- Rinoceri negri. Mama și puiul.

Puiul era ascuns de tufiș, dar toți puteau vedea pe rinocerița greoaie, cu armură, mâncând frunze la vreo două sute de metri de locul unde erau. Părea ocupată, dar urechile ei i-ar fi auzit.

- Suntem împotriva vântului, observă Brad. Nu ne poate mirosi. Fetelor, suiți-vă în copaci. Și tu și cu Neil, Ron. O vom ocoli și o vom lăsa să ne miroasă. Cu puțin noroc va trece chiar pe aici.

- Și sper că nu se va opri, murmură Serena.

- Dacă vă e frică spuneți, și vom dispărea cât timp putem.

- Când latri așa, mi-e mai frică de tine, spuse Serena. Se presupune că e o excursie de plăcere, nu un test de rezistență, nu-i așa?

- Sigur. Cocoțați-vă în copaci.

De pe craca pe care se suise, Karen vedea atât femela, cât și puiul. Păștеau liniștit. Îi vedea pe Brad și pe Kisani înconjurându-i și apropiindu-se siguri pe ei. Se ascundeau bine în tufiș, ca doi vânători de la un safari de demult, doar că pușca pe care o avea Kisani va fi folosită doar în caz extrem.

Femela își înălță capul și ascultă. Un grohăit precedă cei câțiva pași spre cei doi bărbați, apoi o luă în direcția opusă, cu puiul lângă ea, apropiindu-se de copacii în care erau cocoțați privitorii.

Karen făcu prima fotografie când ieșiră din tufișuri. Aparatul său se arma ușor, făcând posibil să facă o serie de fotografii foarte repede. Când o făcu pe a doua, auzi un strigăt în spatele ei. Când se întoarse o văzu pe Serena căzută sub copacul în care se urcase cu Ron, în drumul rinocerilor.

Ron sări lângă Serena. Ceea ce făcu el atunci fu cel mai curajos lucru pe care îl văzuse, alergând direct spre rinoceri, dând din brațe și urlând cât putea ca să-i abată din drum. Ei se opriră, sforăitul agresiv al femelei amestecându-se cu țipătul puiului, în timp ce analiza această nouă amenințare. Ea se întoarse brusc și se năpusti în direcția de unde venise, alergând până dispărură după o creastă.

Brad și Kisani ajunseră la fața locului și o ajutară pe Serena să se ridice. Brad fu tulburat să audă amănuntele, trecându-și mâna peste brațul pe care căzuse să vadă dacă nu e rupt, în ciuda protestelor ei că are doar câteva vânătăi.

- Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat, spuse ea. Eram în copac și deodată am căzut și fiara venea spre mine; dacă n-ar fi fost Ron... Îl privi. Probabil mi-ai salvat viața.

- Sigur, spuse Brad. Ai fi fost ucisă dacă n-ar fi făcut ceea ce a făcut. Și el ar fi putut fi ucis dacă femela ar fi atacat în loc să fugă.

Neil era palid.

- Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ați fi sugerat această manevră blestemată. Dacă ar fi pățit ceva, ați fi fost răspunzători!

- Crezi că nu știu? Suntem la câteva mile de locul de popas de diseară. Propun să mergem acolo și să așteptăm mașina, apoi să ne petrecem noaptea în tabăra principală. Să ne liniștim înainte să ne hotărâm dacă întrerupem excursia.

- Nu, te rog. Serena își mai revenise. Nu știu ce vor ceilalți, dar eu vreau să continuăm. Am ce povesti ani de zile. Ziua în care aproape că am fost călcată în picioare de către un rinocer furios.

- Mai taci! spuse Ron aspru, apoi se înroși. O să dau jos lucrurile noastre din pom.

Serena îl privi pe Brad.

- N-ai făcut-o intenționat?

- Nu fi proastă. Cum a spus și Ron, las-o baltă. Poți să mergi?

Karen nu așteptă să audă răspunsul Serenei la ultima întrebare. Merse puțin și se așeză sub copacul în care stătuse, sprijinindu-se de trunchi și încercând să-și oprească tremurul membrelor. Era ceva ce nu înțelegea. Sigur majoritatea bărbaților, văzând femeia iubită trecând pe lângă moarte, ar fi îmbrățișat-o și ar fi ținut-o aproape măcar o clipă. Brad fusese preocupat și se simțea vinovat, dar nu arătase altă emoție. Sau știa că Serenei nu i-ar fi plăcut să-și arate emoțiile în fața lor? Era ciudat. Chiar dacă nu îl iubea așa cum ar trebui să iubească o femeie bărbatul cu care se va căsători, ar fi avut sigur nevoie de îmbrățișarea unor brațe puternice după această experiență, și pe ale cui le-ar fi preferat? Karen închise ochii. Când umbra căzu peste ea, știa instinctiv a cui era.

- Dacă ți-e rău, pune-ți capul pe genunchi.

- Sunt bine. Karen deschise ochii și îl privi. S-a... s-a întâmplat așa repede.

- Știu. Dar s-a terminat acum, și n-o să se mai repete. Dacă îți ajunge, Karen, spune-o, nu continua să te iei după ceilalți. Nu a fost un început bun la ce voiam să-ți arăt din Africa.

- A fost captivant, deși nu mi-ar plăcea să fac asta în fiecare zi. Dacă Serena vrea să continue, vreau și eu. N-o să mai am o asemenea ocazie.

- Ocaziile se fac, nu se așteaptă. Ridică-te. Mai avem de mers.

Ajunseră într-o oră, dar mașina nu venise. Kisani spuse că mașina va veni la ora patru, deci aveau de așteptat treizeci și cinci de minute. El se sui pe un dâmb să se uite, lăsându-i singuri. Se lăsase tăcerea după episodul cu rinocerii. Brad se sprijini de un copac și fumă o țigară. După ce termină țigara se ridică și-l privi pe Neil.

- Vreau să-ți vorbesc.

Ceilalți patru îi priviră cum se îndepărtează. Privind-o pe Serena, Karen o văzu zâmbind ca și cum știa deja ce-i spunea Brad fratelui ei. Apoi îl văzu pe Neil cum dădea mâna cu Brad și știu și ea. Brad îi spusese că poate să vândă.

Neil jubila când se întoarse la grup.

- Are chiar un cumpărător, îi spuse el Barbarei. O întrebă pe sora lui: Știai despre asta?

Ea scutură din cap.

- Nu eram așa sigură că o s-o facă. El voia să mențină numele de Harlow la Lowlands, de dragul tatei.

- Dar a spus ceva care să te facă să suspectezi că se gândește.

- Cred că da. A spus că excursia asta ne va rezolva toate problemele, inclusiv ale lui.

- Nu știam că are probleme. Doar dacă nu se referă la tine!

- Înțelege odată că între Brad și mine nu e nimic! Ai încercat să ne cuplezi din ziua în care te-ai întors, dar nici unul dintre noi nu e interesat.

- Îmi cer scuze. Nu poți câștiga totul. O luă pe Barbara de mână. Vino, dragă, avem planuri de făcut.

Când Karen văzu felul în care Serena îl privea pe Ron începu să-și dea seama. Ron era cumpărătorul la care se gândea Brad. El trebuia să fie! Și era cel pe care-l dorea Serena. Ea nu mai ascundea asta. Dar Brad? Oricum, nu se va însura cu Serena.

Brad se apropie.

- Mașina a venit. Să-i ajutăm pe băieți să ridice corturile.

Brad o luă pe Karen de cot și se îndepărtară.

- Brad, spuse ea înghițind în sec, despre noaptea trecută. Nu voiam...

- Cred că ai spus tot ce se putea spune despre subiect. Acum Neil are ce vrea. Sper că ești fericită.

- Da, pentru el și Barbara. Și pentru Serena și Ron. Credeam că tu te vei însura cu Serena.

- Cine ți-a dat ideea asta?

- Tu. Cel puțin... Nu mai contează.

- Ba contează. Hai să plecăm de aici. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să mi le explici.

Nu se îndepărtară prea mult.

- Aici e bine, spuse Brad și o întoarse cu fața la el. Îl iubești pe Neil?

Karen scutură din cap.

- Atunci ce-ai avut? De ce m-ai lăsat... Știi prin ce-am trecut în ultimele săptămâni? M-ai făcut să cred că suspini după Neil. De ce, Karen?

- Cred că știi de ce. Voiam să am ceva. Eram sigură că tu și Serena... Îți amintești când am luat prânzul la Albert? Spuneai că ea se va căsători înainte ca cei cinci ani să treacă. Credeam că te refereai la tine.

- Și te-a durut? Dacă mi-aș fi dat seama puteam să scutesc timp și neliniște. Te iubeam, dar tu nu vorbeai decât despre cât de nedrept eram cu Neil. Dacă nu erau Serena și Ron, l-aș fi amânat; mai ales după ce te-a lăsat baltă, când a apărut Barbara.

- Nu m-a lăsat baltă. Nu a fost nimic între noi, Brad. Doar la tine mă gândeam. Nu putem să ne lămurim mai târziu? Nu pot...

El o trase spre el și o sărută pasionat. Când se opriră, era cu respirația tăiată, dar fericită.

- Speram că dacă te aduc aici, ne vom apropia, spuse el blând. Au fost o serie de neînțelegeri de la început, dar le vom îndrepta. Ar fi bine să te măriți cu mine curând, să nu mai greșim iar. Râse. Știi, nu mi-am imaginat că se poate întâmpla atât de repede...

deși știam că-mi vei face probleme de când te-am văzut! O mângâie cu degetul pe obraz. Erai altfel decât mă așteptam pentru sora lui Keith. Șatenă cu ochi albaștri. Promisesem să-i întâlnesc pe gemeni la Johannesburg.

- Apoi te-ai întors și oamenii vorbeau despre Serena. Mai ales că nu eram sigură în legătură cu tine și Denise.

- Da. Îți arăt eu ție!

- Îmi pare rău, dar trebuie să admiți că aveam motive să te bănuiesc.

- Doar pentru că nu aveai încredere în mine. Ți-am vorbit despre nevoia lui Keith să stai cu el, dar am făcut-o ca să te reții și pe tine aici, nu numai pe el. Vorbind despre nevoie... Karen, îți dai seama că te voi lua de la mătușa și unchiul tău pentru totdeauna? Au fost cu tine aproape toată viața ta; acum e rândul meu. Vom merge amândoi să-i vizităm săptămâna viitoare, când aveai planificat să pleci, dar cred că ar trebui să ne căsătorim aici. Poate îi putem aduce la nuntă. Crezi că ar veni?

- Nu știu, Brad. Nu prea călătoresc. N-o să pretind că nu mi-e greu să-i părăsesc, dar o să-i mai văd. Și vreau ca fratele meu să fie acolo când... Brad, cum crezi că vor primi el și Denise vestea asta? Vreau să spun că abia pot s-o accept eu.

- Asta ajută? întrebă el și o sărută pătimaș.

- Nu, nu ajută. Nu pot să gândesc limpede când mă săruți!

- Nu mai încerca. Îi luă capul în mâini și îi cercetă fața.

- Karen, vor trebui să se descurce.

- Nu ești cam egoist?

- Poate, dar n-am încotro. Trebuie să mulțumim stelelor noastre norocoase că nu avem aceleași probleme.

- Adică ne vom înțelege?

- Dacă știm cine e șeful. Orice femeie căreia îi pasă poate face un bărbat să facă ce vrea ea, purtându-se cum trebuie. Trebuie să avem grijă de orgoliul masculin, majoritatea bărbaților vor să fie capul familiei, chiar dacă numai de formă.

- O să țin minte!

- Așa să faci, dar pe riscul tău. O dată căsătoriți s-ar putea să mă răzgândesc.

- Te iubesc, spuse ea dulce, și simți brațele lui în jurul ei.

Sfârșit